

"ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ,, ΑΡ. 3-4

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος

ΜΟΔΕΣΤΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Γραφείσης τῷ αψέβ' διὰ χειρὸς

ΚΥΡΙΑΛΛΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

Σταλεῖσης δὲ ἡμῖν πρὸς ἐκτύπωσιν ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ τῆς ἐν
τῷ Ἀγίῳ Ὁρε: τοῦ Ἀθω Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ

Νῦν τὸ πρῶτον τύποις ἐκδίδεται:

ΥΠΟ

ΣΩΤΗΡΙΟΥ Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1936

1936

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΔΩ

ΜΗΝΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΩΝ ΙΗ'

Μνήμην ἐπιτελεῖσθαι τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἱερομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Μοδέστου, ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων.

ΕΝ ΤΩΙ ΜΙΚΡΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Ιστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἡχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἄγιον ἐν σοί, καθαρῷς ἐσκήνωσε, θαυματουργὸν ἐνδειξάμενον, ἐπῆλθε γὰρ ἐν σοί, τῶν θαυμάτων πλοῦτος, καὶ ἐν τοῖς βοσκήμασι τὴν χάριν ἐπεδίδως θαυμάζει, διὸ ἵκετευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μοδέστου τὴν μνήμην οἱ πιστοί. τοῦ Ἱερομάρτυρος, δεῦτε τιμήσωμεν ἀερασι, καὶ εὐφημήσωμεν, ἐπαξιώς πάντας, πρὸς αὐτὸν προστρέχοντες, τὴν χάριν ἐξ αὐτοῦ δπως λάβωμεν, Χριστῷ πρεσβεύοντος, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πανήγυριν ἀγαπούμεν φαιδράν, τοῦ Ἱερομάρτυρος, Μοδέστου πάντες, ὁ φιλέορτοι, ἐδέθη γὰρ αὐτῷ, τῶν θαυμάτων πλεῖστα, ἵατρεύειν ἀριστα, τὰ κτήνη ἐκ παγιτοίου νοσήματος, Χριστῷ πρεσβεύειν δέ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἡχος δ'.

Τὴν τῷ θαυμάτων σου πληθύν, πατήρ ἔνθεξε τῶν θείων, ἐν Ἱεροσολύμοις Πατέιαρχῶν, καὶ τῶν ἄγιων μαρτύρων τὸ καύχημα, θαυματουργὲ Μοδέστε, τὶς ἔξειπεῖν δυνήσεται; ταῦτα καὶ Ἀγγελοι ὑπεξεθαύμασαν, καὶ ἄνθρωποι ἐδέξασαν, καὶ θαίμονες ἔφεισαν, δρῶντές σε, πασῶν τῶν κολάσεων ἀνώτερον.

Ἄλλ’ ὡς πανάγιε Πάτερ, τῶν Ἱερομαρτύρων τὸ κλέος, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, μὴ παύσῃ ἵκετεύων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου, καὶ διεξιόντων τὰ σὰ ὑπὲρ φύγειν θαύματα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὸν στίχον. Ἡχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφρατᾶ.

Μόδεστος ὁ ποιμήν, τῶν Ἱεροσολύμων, Πατριαρχῶν ἡ δόξα. καὶ κλέος τῶν μαρτύρων, ἐνθέως μεγαλύνεται.

Στίχ. Οἱ λερεῖς σου Κύριε ἐνδύσσονται δικαιοσύνην.

Πᾶσα ἐκκλησιῶν, πληθὺς τῶν μοναχόντων, χριστιανῶν ἀπάντων ὑμνεῖτω ἐπαξίως τὸν θεῖον ἀεὶ Μόδεστον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ολη ἡ τοῦ σατᾶν, ἡ ἔρασμος γῆσχύνθη, τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ Ἰουδαϊζόντων, μαρτύρων ἀγαλλίαμα.

Δόξα. Ὁμοιον.

Οἶκος ὅλος Θεοῦ, ὁ Μόδεστος ἐφάνη, δι’ ἀρετὴν τελείαν. καὶ δρόμου μαρτυρίου, ἐν οἷς τὸ θεῖον τέρπεται.

Καὶ νῦν ὅμοιον.

Δέσποινα ἀγαθή, τὴν δέησιν προσδέχου, τῶν σὲ παρακαλούντων καὶ τούτους βασιλείας, τοῦ σεῦ υἱοῦ ἀξίωσον.

Ἀπολυτίκιον. Καὶ τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος..

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ’ αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩΙ ΜΕΓΑΛΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Μετὰ τὸν Προοιμια τόν, τὸ Μακάριος ἀνίρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκρυψε στῶμεν στίχους η' καὶ ψάλλομεν στίχηρον προσόμοια.

Ἡχος β'. Ποίοις εὐφημιών στέμμασι.

Ποίοις εὐφημιών στέμμασιν, ἀναθῆσωμεν τὸν Ἱεράρχην, τὸν τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον, καὶ τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον· τῆς ὀρθοδοξίας τὸν φωτῆρα· τὸν μέγαν, Ἱεροσολύμων μυστολέκτην· τε· καὶ θεῖον, τοῦ μαρτυρίου ἀγαλλίαμα, τῶν ὀρθοδόξων

τὸν στύλον, τοῦ φωτὸς τὸν λύχνον, τὸν ἀστέρα τὸν φαεινόν, τὸν τὴν κτίσιν καταλαμπύναντα, θαυμάτων ἀκτῖσι τὸν Μόδεστον.

δὶς

Πολεις πνευματικοῖς κάλλεσι, στεφανώσωμεν μαρτύρων τὸ κλέος, καὶ ἱεραρχῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα, τῶν Ἱερομαρτύρων τὸ ἀκροθήνιον, καὶ τῆς οἰκουμένης τὸν λαμπτῆρα· τὸν μέγαν, θαυματουργὸν τὸν Θεῖον Μόδεστον· τοῖς ζώοις εὐρωστίαν τὸν παρεχόμενον, τοῦτον δὲ ὅντας ἀξίως, ἀθανάτου δόξης, διαδήμασι στεψαντὶ, Χριστὸς δὲ Θεὸς ἡμῶν, δὲ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς ἄσματιν, ἐπαινέσωμεν Μόδεστον Θεῖον, τῶν Ἱεραρχῶν τὸ Θεῖον ἕρεισμα, καὶ τῶν ἀθλητῶν τὸ σεμνολόγημα· τῶν χριστιανῶν τὸ μέγα τεῖχος· τὸν μέγαν θαυματουργὸν καὶ ἑτοιμάτατον, ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι χαριζόμενον, τὴν ὑγιείαν καὶ εὐρωστίαν, ἐν τῇ αὐτοῦ μνήμῃ, καὶ πταισμάτων ἄφεσιν, παρὰ Χριστοῦ, καὶ μέγα ἔλεος.

“Ἐτερα. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Kαταλείψας τὰ πρόσκαιρα, ἐκ παιδεῖς, ὃ πανίστε, τῷ Χριστῷ προσέδραμες, ἐνθεώτατα, καὶ ἀνυψώθης τοῖς θαύμασι, μυρεῖσις πανόλεις, καὶ εὐχῇ τὰς τοῦ νχοῦ, θύρας πάσας διήνειξας, τοῦ Κυρίου σου, ὑπὲρ σὺ καὶ κολάσεις ἀφορήτους, καθυπέριεινας γενναῖας, σὺ ω πανάγιε Μόδεστε.

δὶς

Vέρουμένην ταπείνωσιν, ἔχων πάτερ τὸν Κύριον, ἀνυψώθης ἀριστα, θεῖα Μόδεστε, ἀρχιερέων εὐπρέπεια, μαρτύρων τε καύγημα, παραδέξως ἐκ Θεοῦ, ἵζμάτων χαρίσματα κατεπλούτησας, ἵατρεύειν τοὺς βόας, καὶ ἀνθρώπους, συμπαθής ὡς ἐλεήμων, θεόφρον Μόδεστε ἔνδοξε.

Pοτὶ πάτερ τοῦ αἵματος, τοῦ ἀγίου σου ἐπνιξας, εἰδωλα παρεβένηλα, καὶ τοὺς ἀφρονας, ταῦτα τιμῶντας ὑπήνεγκας, κολάσεις μυρίας τε, καὶ ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, τὸν τῆς νίκης σου στέφανον, δὲν ἴκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου.

Δόξα. Ἡχος πλ. β'.

Iεραρχῶν τὴν καλλονήν, καὶ τῶν μαρτύρων τὸ κλέος, τῶν Ἱερομαρτύρων τὸ καύγημα, τὴν βεύσιν τῶν θαυμάτων, τῆς οἰκουμένης τὸν ἀειλαμπή φωτῆρα, τῶν ἀλόγων ζώων, τὸν ἑτοιμέ-

τατον ἵατρευτὴν καὶ τῶν ἀνθρώπων πρέσβυτον πρὸς Κύριον, τὸν μέγαν Μόδεστον, δεῦτε εὐφημήσωμεν ἐτηρίως, ὃ φιλέορτοι. Οὐτος γὰρ τῇ ἐνθέψι πολιτείᾳ, τὸ δπτικὸν τῆς ψυχῆς καθηγάμενος, ὅργανον γέγονε τοῦ ἄγιου Πνεύματος· καὶ ἐδέξατο χάριν ἀενιού, τοῦ ἴασθαι τὰς νόσους, ἀλέγων καὶ ἀνθρώπων, ἱεράρχης γεγονώς, καὶ μάρτυς Χριστοῦ παναληθέστατος. Αὕτῳ καὶ ἡμεῖς βοήσωμεν, ἱερομάρτυς μέγιστε, πρέσβευτε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Θεοτοκίον

Τοῖς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε: τοῖς μὴ ἀνυμνήσεισον τὸν ἀλέχευτον τέκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Ἰησος μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σεῦ τῆς Ἄγνης προηῆλθεν ἀφράτως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἀνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὕτὸν ἴκέτευε, Σεμνὴ παρμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴποδος. Φῶς Ιλαρούν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀνάγνωσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἀνθρωπος, ὃς εὑρε σοφίαν, καὶ θυητὸς ὃς εἰδε φρένησιν. Κρείσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεται, γηγευσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμωτέρα δὲ ἔστι λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἔστιν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαίοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσῃς φορεῖ. Τοιγχροῦν ἀκούσατέ μου. Ὡς τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἀνθρωπος, ὃς τὰς ἐμάς ὅδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξιδοι μου, ἔξιδοι ζωῆς καὶ ἑτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προτίμαι ἐιπήν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. "Οτι ἐγὼ η Σοφία κατεσκεύασα θουλὴν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ θουλὴ καὶ ἀτφάλειχ, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ισχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες ενδρήσουσι χάριν. Νοήσατε τούνυν ἄνακοι πανουργίαν, οἵ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεωθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὅρθα. "Οτι ἀλγήθειαν μελετήσεις ὃ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ

χελη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ἡματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἔστι τοῖς νοοῦσι, καὶ ὅρθα τοῖς εὑρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπὶς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε :ινεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Εγκωμιαζόμενου δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί· ἀθανασία γὰρ ἔστιν ἡ μνήμη αὐτοῦ, ἐτι καὶ παρὰ Θεῷ γινώσκεται, καὶ παρὰ ἀνθρώποις, καὶ ἀρεστὴ Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Ἐπιθυμήσατε τοιγαρεῦν, ὁ ἄνδρες, σοφίαν, καὶ ποθήσατε καὶ παιδευθήσεσθε. Ἄρχῃ γὰρ αὐτῆς ἀγάπη, καὶ τήρησις νόμων. Τιμήσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν αἰώνα θασιλεύσητε. Ἀπαγγελῶ ὑμῖν, καὶ οὐ κρύψω ἀφ' ὑμῶν μυστήρια Θεοῦ. "Οτι αὐτὸς καὶ τῆς σοφίας ὁδηγός ἔστι, καὶ τῶν σοφῶν διορθωτής· καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ πᾶσα φρόνησις, καὶ ἐργασιῶν ἐπιστήμη. Ἡ πάντων τεχνίτις ἐδίδαξε με σοφία· ἔτι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερόν, ἀγιον, ἀπαύγασμα φιλοτὸς ἀιδίου, καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Αὕτη φίλους Θεοῦ καὶ Προφήτας κατασκευάζει. Εὑπερεστέρα δέ ἔστι ήλιος, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀστέρων θέσιν· φωτὶ συγκρινομένη, εὑρίσκεται προτέρα. Αὕτη τοὺς θεραπεύσαντας αὐτὴν ἐκ πόνων ἐρρύσατο, καὶ ὠδήγησεν ἐν τρίβοις εὐθείας. Ἐδωκεν αὐτοῖς γνῶσιν ἀγίαν, καὶ διεφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ ἐνεδρευόντων, καὶ ἀγῶνα ἰσχυρὸν ἐνέργειαν αὐτοῖς, ἵνα γνῶσι πάντες, ὅτι δυνατωτέρα παντὸς ἔστιν ἡ εὔκενθεια, καὶ οὐ μὴ κατισχύσῃ ποτὲ κακία σοφίας, οὐδὲ οὐ μὴ παρελεύσεται πονηροὺς ἐλέγχουσα ἡ δίκη. Εἰπον γὰρ ἐν ἔχυτοῖς, λογισάμενοι οὐκ ὄρθως. Καταδυναστεύσωμεν τὸν δίκαιον, μὴ φείσωμεθα τῆς δισιότητος αὐτοῦ, μηδὲ ἐντραπῶμεν πολιάρχης πρεσβύτου πολυχρονίους· ἔστω δὲ ἡμῶν ἡ ἰσχὺς νόμος. Καὶ ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἔστι, καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν καὶ ἐπιφημίζει ἡμῖν ἀμαρτήματα παιδείας ἡμῶν. Ἐπαγγέλλεται γνῶσιν ἔχειν Θεοῦ, καὶ παῖδα Κυρίου ἔχυτὸν δόνομάζει. Ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἐλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν. Βαρὺς ἔστιν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος· ὅτι ἀνθρακοὶ τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καὶ ἐξηλαχγμέναι αἱ τρίβοι αὐτοῦ. Εἰς κίνδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν, ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν, καὶ μικαρίζει ἐσχάτα δικαίων. "Ι-

δωμεν σύν εἰς οἵ λόγοις αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράζωμεν τὰ ἐν ἐκ-
βάσει αὐτοῦ. "Γέρει καὶ βιαζόντων ἔτάσωμεν αὐτόν, ἵνα γνῶμεν τὴν
ἔπιείκειαν αὐτοῦ, καὶ δικιμάζωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ. Θε-
νάτῳ ἀσχήμονι καταδικάζωμεν αὐτόν· ἔσται γὰρ αὐτοῦ ἔπισκο-
πὴ ἐκ λόγων αὐτοῦ. Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπε-
τύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν. Καὶ οὖν ἔγνωσαν μιστή-
ρια Θεοῦ, οὓδὲ ἔκριναν, ὅτι οὐ εἰ Θεὸς μόνος, ὁ ζωῆς ἔχων καὶ
θανάτου ἔξισταν, καὶ σώζων ἐν κατεψύχωσις καὶ ρυόμενος ἐκ
παντὸς κακοῦ· ὁ οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, καὶ διδοὺς τοῖς ὄ-
σιοις σῷ χάριν, καὶ τῷ σῷ δραχμῇ τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασ-
σόμενος.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Τάξις λέγει Κύριος. Ηἱντα τὰ ἔθνη συγχθησαν ἄμα,
ΜΓ'. 9 Καὶ συναχθήσονται ὕσχοντες ἐξ αὐτῶν· τὶς ἀναγγε-
λεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ, τὰ ἐξ ἀρχῆς τὶς ἀναγγελεῖ ὑμῖν; ἀγα-
γέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήσωσαν, καὶ εἰπάτω-
σαν ἀληθῆ καὶ ὀκουσάτωσαν. Γένεται μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ
μάρτυς λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ἐπαῖς μου δὲ ἔξελεξάμην ἵνα
γνῶτε καὶ πιστευσητέ μοι, καὶ συνήτε ὅτι ἐγὼ εἰμι Ἐμπροσθέν
μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ
εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔσται πάντες ἐμοῦ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα
καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα, καὶ σὺν ἣν ἐν ὑμῖν ἀλλάτριος. Ἄμεις ἐμοὶ
μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἔτι ἀπ' ἀρ-
χῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὃ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἔξαρσούμενος.
ποιήσω, καὶ τὶς ἀποτρέψει αὐτός; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός,
ὁ λυτρούμενος ἥμας, ὁ ἄγιος Ἰεραήλ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΤΗΝ. Ἡχος α'.

Λαμπρύνου, λαμπρύνου καὶ ἀγάλλου πόλις Ἱερουσαλήμ, τοι-
οῦτον ἔχουσα ποιμένα ὅσιον, ἀκακον, καὶ τὸ αἷμα πρεσβύμως
ἐκχέοντα, ὑπὲρ τῆς ὁμολογίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Εὐφράτου
καὶ πᾶσα τῶν πιστῶν ἡ ἐκκλησία, ὡς ἔχουσα ἀληθεῖαν Ἱεράρ-
χην, μάρτυρα στεφηφάρον, καὶ θυμακτουργὸν ἄριστον, τὸν μέγαν
Μόδεστον τὸν πρεσβευτὴν τῶν ψυχῶν ἥμῶν.

Ο αὐτός.

Ο κλεινὸς καὶ στεφρὸς Μόδεστος, τὸ μέγα κλέος
τῶν Ἱερέων, καὶ τῶν ἀθλητῶν τὸ στήριγμα, ἐν τῇ ἐνδόξῳ

μνήμη αὐτοῦ, τοὺς πάντας συγκαλεῖται πρὸς εὐωχίαν πνευματικήν· τέθηκε γὰρ πανδαισίαν, τὸν ὑπὲρ φύσιν κύτον θαύματα, κατατρυφῆσαι διψιλῶς, καὶ κορεσθῆναι ἐνθέως. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, πανηγυρίσωμεν φιλέρως, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔκβοήσωμεν. Μακαριώτατε Ἱερομάρτυρες, ὃς ἔχων πρὸς αὐτὸν παρηγήσαν, μὴ ἐλλείποις πρεσβεύειν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὗ τὸ αἷμα ἔξεχες, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν ἵκετῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἐκτελούντων τὴν παναοἰδίαν μνήμην σου, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

‘Ηχος β’

Σὺν τοῖς ἀγγέλοις καὶ ἡμεῖς, ὃ φιλέορτοι σῆμερον, φιλέρως πανηγυρίσωμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱερομάρτυρος Μοδέστου. Ως γὰρ ἀνέλαβον ἐκεῖνοις τὸν ἐφάμιλλον ταῖς ἀρεταῖς, οὕτω καὶ ἡμεῖς τῶν ἱαμάτων ποταμοῖς, οἱ πιστῶς προστρέχοντες τῷ πανσέπτῳ αὐτοῦ τεμένει, καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν παρὰ τοῦ διδόκασαντος τοῦτον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν εἰρήνην καὶ μέγα ελεος.

‘Ηχος Γ’.

Κροτήσωμεν γείρας, ἀλλαζόντες ἐν Θεῷ, ἐπινίκιον ὅμινον ἔχοντες τῷ νικοτοιῷ ἡμῶν Κυρίῳ τῷ παραοχόντι ἡμῖν τὸν μέγιστον ἐν Ἱεράρχαις καὶ μάρτυσι Μόδεστον, τῶν νόσων ἡμῶν ἀκέστορα, καὶ πρεσβευτὴν πρὸς αὐτόν, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ, τὴν παναγίαν αὐτοῦ καὶ πάμφωτον ἑαρτὴν ἐκτελούντων.

Δόξα. ‘Ηχος δ’.

Οτε τὴν αὐτοῦ ὁ Κύριος, καὶ παντεπόπτης Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πόλιν τὴν ἀγίαν ἡρέτισεν, ἐπὶ νομὰς Ἰωνίας οὓς πορεύεσθαι, θαύμασιν ἐφανέρωσε τοῦτο, πατὴρ ἡμῶν Μόδεστε· τὰς γὰρ πύλας τοῦ ναοῦ, εὐγῆ μένη σὺ διήνειξας, καὶ τοῖς πᾶσι παρέετησας, δὲ σὺ διεπάθησας θεὸν ποιημήν τοῦ Ἰσραήλ. “Οτε δὲ πρὸς αὐτὸν ἥθιέλησε λαβεῖν σε παμμακάριστε, διὰ μαρτυρίου ηὔδεκησε, ὃς δόξαν εἶρειν σε πλείσνα παρ’ αὐτῷ, καὶ τύπου γενέσθαι τῆς καρτερίας. “Οθεν τῷ σὲ διπλῷ στέφει στεφανώσαντι, ἵεραρχίας καὶ ἀθλήσεως, ὃς παρηγέρα παριστάμενος, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Πῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἥμῶν, μήτηρ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ,
τὴν γὰρ ἐλπίδα πᾶς αν ἐπὶ σοὶ κεκτήμεθα, καὶ σῷσον τὰς
ψυχὰς ἥμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. Στιχηρὰ Προσύμποια

· Ήχος δ'. · Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ιερέων ὃ σύλλογος, μοναχόντων τὸ σύστημα, δεῦτε εὐφημήσω-
μεν θείοις ἄσμασιν, τὸν Ἱερόαθλον Μόδεστον, τὸ ἄνθεος τῆς
φύσεως, τῶν πιστῶν τὴν καλλονήν, καὶ τὸν στύλον τῆς πίστεως
τὸν ἀκράδαντον, τὸν φυλάττοντα πάντας ἐκ παντοίων, γοσημά-
των καὶ ποικίλων θρητών, καὶ κτήνη ἐκ θλίψεων.

Στίχ. Οἱ ιερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Τὸν ποιμένα τὸν ἄριστον, Ἐκκλησίας ἑδραίωμα. τὸν Ἱερομάρ-
τυρα θείον Μόδεστον, ἄσματικῶς ἀνυμνήσωμεν, βοῶντες
γηθόμενοι, ἥμῶν σκέπη κραταιά, μὴ παρέληγες τοὺς δούλους σου,
ἀλλὰ πρόφθασον, ἐξελέσθαι κινδύνων σοὺς ἴκετας, καὶ παντοίας
ἀλγηδόνας, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Ιερέων ἐν χρίσματι, καὶ μαρτύρων ἐν αἷματι, τῷ θεῷ προσήγα-
γες τελεώτατα, σαύτερν ὡς θῦμα εὐπρόσδεκτον, ἀσίδημε Μόδε-
στε, ιερέων ἡ κρηπίς, καὶ ἥμῶν τὸ προσφύγιον, τῶν τελούντων
σου, τὴν πανσέβαστον μνήμην ἐτησίως, καὶ τιμώντων θείοις ὕ-
μνοις, τὴν φωταυγὴν καὶ πανσέβαστον.

Δόξα ἦχος πλ. α.'

Μόδεστε πανόλειε τῶν ιερομαρτύρων κλέος καὶ ἑδραίωμα.
Σὺ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, οὐρανόθεν κομισάμενος, καὶ
τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων στηλιτεύσας ἐν τοῖς ἀθλοῖς σου, ἀρχι-
ερέων καὶ μαρτύρων ὑπάρχεις τὸ καύχημα, παριμακάριστε πα-
τερ. Παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Χριστόν, αὐτὸν ἴκετευε, σωθῆγαι
τὰς ψυχὰς ἥμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

**· Αἴοι νικιον. Καὶ τρόπων μέτοχος. (δις) καὶ τὸ Θεοτόκε
παρθένε.**

· Η εὐλόγησις τῶν ἔρωτων καὶ ἀπόλυτις.

“Ετερον ἀπολιτίκιον. Ἡχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Οζίως τὸν δίον σου διαπεράσας σιφέ, ποδῆρι κεκόσμηται ἑρωσύνης φαιδρῷ, πανένδοξε Μόδεστε, δθεν καὶ ἐναθλήσας, προθυμώτατα πάτερ, νῦν ἐν ἀγαλλιάσει τῷ Χριστῷ συναγάλλῃ, πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα. “Ετερον. Ἡχος γ'. Θείας πάστεως.

Ζεούσῃ πίστεως ὅμολογίᾳ, πλάνην ἔστρεψας κακοδιξίας, καὶ στηρίξας τὴν πίστιν τὴν ἔνθεον, καὶ ὀλοκαύτωμα θεῖον γενόμενος, ἀγγέλων ὁμοδίαιτε, θαυματουργίας δροσίζεις τὰ πέρατα, Πάτερ Μόδεστε, Χριστὸν τὸν Ήδην ἱκέτευε, δωρήσασθαι τὴν μέγα ἔλεος.

Kai νῦν.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀγνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σου προσληφθείσῃ, δὲ Λίστας σου, καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ ἀπόλινσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΡΟΝ

Τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Ἀπόλινίκια ως εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἡχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Παυμάσιος φωστήρ, ἀληθῶς ἀνεῖσείχθης, ἐκλάμπων τῷ φωτί, εὔσεβείας παμμάχαρ, φωτίζεις γὰρ ἀπαντας, τῶν θαυμάτων λαμπρότηγειν· δθεν σήμερον τὴν παναγίαν σου μνήμην ἐορτάζοντες, τῶν νοσημάτων τὴν λύσιν, εὐχαῖς σου λαμβάνομεν.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότου δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, τεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλιψεών, σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμφιτωλὸν σωτηρία, καὶ βο-

ἡθεια, καὶ κραταιὰ πρεστατία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου. /

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ὕχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τὴν πανήγυριν δεῦτε τοῦ θείου κήρυκος, τοῦ ἐκδιδάξαντος πάντας τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, εὐφημήσωμεν φαιδρῶς ἀγαλλιώμενοι, ὅτι ὁδήγησε πολλούς, προσελθεῖν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ θάνατον καταδέξαι, καὶ κερδῆσαι τὴν βασιλείαν ἐν τῇ ἐνδόξῳ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

Δόξα. Ἐτερον. Ὁ ύψωθείς.

Ταῖς τῶν αἰμάτων σου βαφαῖς ἐπιχρώσας, τῆς ἰερωσύνης τὴν στολὴν ἐνεδύσω, οἶναν πορφύραν ἔντιμον, ὃ Μόδεστε, ὅθεν καὶ κατώκησας, σὺν Χριστῷ εἰς τὰ ἄνω, ἀληκτικόντας τοῖς σοὶ πόνους Θεόφρον, καὶ τοὺς στεφάνους εἴληφας σφέ, διὸ ὑμνούντοι τῷ μὲν πάντων μέμνησο.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ὃς εἰ Θεοτόκε, τοῦ εὐγαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας τὰς ἐλέγη Δέσποινας εἰς δούλους σου, κράτοντες καὶ λέγοντες, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, εἴς ἐγθεῶν ἀσφάτων, καὶ ἀρτῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς, σὺ γάρ ὑπάρχεις ἡμῶν ἡ ἀντίληψις. *

Μετὰ τὸν πολυέλαιον. Κάθισμα.

Ὕχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ως ἀκτίνας ἐκπέμπεις Πάτερ ἡμῶν, τῶν θαυμάτων τὴν ἔλλαμψιν τηλαυγῶς, ἡ χάρις γάρ τοῦ Πινεύματος, ἀποτελέσων ὃς ἐπληγεί, καὶ σαφῶς σε μάκαρ, ὃ πανόληις Μέδεστε, ὃς ἐκείνων μύετην, καὶ Χριστοῦ θείον μάρτυρα. ὅθεν δυτικόνμεν, μὴ δρασθεῖν παμμάκαρ ἡρᾶς πάσης Θλιψεως, ὃς ταχέως λυτρώσθαι, τῷ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ σου πρεσβεύων ἀπαύγετως Χριστῷ τῶν πταίσμάτων ἀφεσίν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ως Παρθένον καὶ μόνην ἐν Γυναιξί, σὲ ἀσπόδως τεκεῖσαν Θεὸν σαρκὶ πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεσὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ γέρα πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σαὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὃς δρέφος θηλά-

ζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ὅθεν τῶν ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σοι, καὶ συμφώνως βιώμεν σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Γάιῳ καὶ Θεῷ, τῶν πτερυσμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀγνομοῦσιν ἀξίως τὴν δόξαν σου.

Οἱ ἀναβιθμοί. Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἕχου.

Προκείμενον. Ἅχος δ'.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ τὴν μελέτην τῆς καρδίας μου σύγειν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χρυσοστόμου.

Δόξα ταῖς τοῦ Ἰεράρχου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου!

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

Ἄχος πλ. β'.

Μακαριώτατε Πάτερ, τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν μαρτύρων, τὸ φαιδρὸν ἀγαλλίαμα, ὃ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ τοῦ ἀρχιποίμεμενος Χριστοῦ, ὃ στειανηρός μάρτυς, ἐτεθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Αὐτὸς καὶ νῦν πανεύφημε, Ἱερομάρτυς Μόδεστε, αἰτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴτα οἱ Κανόνες.

Ο Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρημῶν εἰς =.

Ἄχος πλ. δ' Ὅγραν διοδεύσας ὥσει ἔηράν καὶ τοῦ πνίγοιο οἱ δύο εἰς η'

Ο κανὼν τοῦ Ἀγίου.

Ωδὴ α'. Ἅχος πλ. β'. Ως ἐν Ἡπείρῳ πεζεύσας.

Θρόνῳ τῆς δόξης Κυρίου παρεστηκώς, σὺν ἀγγέλοις τάγμασιν, πάτερ Μόδεστε σοφέ, τοὺς ὑμνοῦντας πόθῳ σε ἀεί, δικαλύτρωσαι κακῶς ταῖς ἴκεσίαις σου.

Εὐλελεγμένος ἐκ βρέφους σὺ τῷ Θεῷ, ἀνετέθης Μόδεστε, ὕσπερ πάλαι Σαμουήλ, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι χρισθεὶς, ὡς σοφὸς ἀρχιερεύς, λαὸν ἐποίμανας.

Ιερουργὸς μυστηρίων τῶν τοῦ Χριστοῦ, γεγονὼς ἐλάμπευνας τὴν στολὴν τὴν Ἱεράν, μαρτυρίου αἵματι σοφέ, ἐν σταθήῳ καρτερῶς ἀγωνισάμενος.

Θεοτόκιον.

Ο ἐκ μὴ δητῶν τὰ πάντα πασαγαγών, Θεὸς Λόγος Πάναγνε,
ἐξ ἀπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν τετάχωται διέ, Θεοτό-
κε οἱ πιετοὶ ἀεὶ δοξάζομεν.

“Ετερος κανών· οὗτος ἡ ἀκριβοτοιχίς.

«Μόδεστον ὑμνῷ τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων».

‘Ωδὴ α’. ‘Ηχος α’. Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε.

Μοδέστου δεῦτε τιμῆσωμεν, τοῦ μάκαρος τὴν μνήμην θεό-
φρονες καὶ τούτου λαμπρῶς κριτήσωμεν, ἀγῶνάς τε καὶ
ἀθλους, διὸ διπλοὺς, εἰληφε στεφάνους, ζωγράφοι δεξιᾷ κατα-
στεφόμενος.

Ο πάντα φέρων τῷ ἑγματι, καὶ πάντα προειδὼς πρὸ γενέ-
σεως, καὶ σοῦ τὴν ψυχὴν εἰργάσατο, παντοῖων χαρισμάτων
χωρητικήν, τοῦ σεμνοῦ σου τρόπου, τὴν ἀρίστην ἀγωγὴν ἀπο-
δεξάμενος.

Δεκτὴν θυσίαν προσήνεγκας, καὶ ἔμωμον σαύτὸν ἱερώτατε
στολὴν ἐπιχρώσας αἷματι, τῆς ἀρχιερωσύνης, δθεν Θεῷ,
νῦν ἐν τοῖς ὑψίστοις, παρεπτῷς ὑπὲρ τῆς πρέστητος πρέστητος.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ τεχθῆναι τὴνέσχετο Θεόνυμφε ἄγνη ὁ προάναρχος, δ
πρὶν ἐκ χοὸς τὸν ἀνθρωπὸν, Παρθένε πλαστευργήσας, δὲν ἐκ-
τενῆς, Πάναγνε δυνάπει, λυτρωθῆναι πειραζμῶν τοὺς ἀνυμνοῦν-
τάς σε.

.Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται.

‘Ωδὴ γ’. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ως σύ.

Νόδος στερρότητι σὸφέ, δπλισάμενος χαίρων, τὴν ὁδὸν δικ-
νύεις, τοῦ μαρτυρίου σαύτόν, ἐθελουσίως προδούς, τοῖς ξη-
τοῦσι, Μόδεστε πανόληιε.

Μόδεστον πάντες οἱ πιστοί, εὐφημήσωμεν ὑμνοῖς, ὡς κηρύ-
ξαντα πᾶσι τὸν Χριστὸν δημιουργόν, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ καρ-
τερῶς μαρτυρήσαι, δητῶς ἐκλεξάμενος.

Οὐκ ἔστιν ἄλλος ως οὐ, πλὴν τὴν ἀρχιερωσύνην, λαμπροτέ-
ραν εἰργάσας, τῇ πορφυρίδῃ αὐτοῦ, αἵματων καρτερικῶς,
ἐναθλήσας, Μόδεστε μακάριε.

Θεοτοκίον.

Διδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη Παρθένε, γενεᾶς γενεῶν τε τὸν γὰρ Κτίστην τεῦ παντός, τεκοῦσα ἀνευ σπορᾶς καὶ Παρθένος πάλιν σὺ διέμενες.

"Αλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Τῶμεν ἐπαξίως, καὶ λαμπρῶς εὐφημήσωμεν Μόδεστον νῦν, Στὸν τῶν εἰδώλων καθαιρέτην, καὶ μαρτύρων ἀλείπτην, πιστὸν φύλακά τε μέγιστον, καὶ ἐν κανόνοις καὶ νόσοις δεῖ, ἔδειστην ἑτοιμότατον.

Τέτρωται καρδίαν, τοῖς ἐλέγχοις βαλλόμενος τύραννος· τοῦ διεράχου καὶ αἰσχύνη, καλυψθεὶς τῷ πρωτώπῳ, θυμῷ ζέσκειται, καὶ ταῖς βασάνοις ἐκτρίψῃ φυσῶν, μάτην ἐφέυκτετο.

Οὐτῷ δὲ ἀνεδείχθης, ὡς περ ἄκμων σὺ Πάτερ ἀνάλωτος, ἐπιφραῖς ταῖς τῶν βασάνων, μὴ καμπτόμενος ὅλως, Θεῷ ἀνωθεν ρουροῦντός σε, καὶ ἐν ἀπίστοις ὡς διοῦλον αὗτοῦ, θυμακτῶς δοξάζοντος.

Θεοτοκίον.

Νέον οὐρανόν σε, δὲ τεχθεὶς ἐκ γαστρός σου Πανάμωμε, ἀνέδεξεν δὲ γὰρ ἐκείνους, μὴ χωρούμενος ὅλως, ἐν τῇ μήτρᾳ κατεσκήνωσεν, ὃν ἐξιλέωσει πᾶσιν ἥμιν, τοῖς ἀνευφημοῦσί σε.

Καταβασία: Τὸ πρὸ τῶν αἰώνων.

Κάθισμα. Ἡχος δ'. Ο ύψωθείς.

Στὸν Σωτῆρα ὅλικῶς ἀγαπήσας, τὸν ἐν τῷ ξύλῳ διέκ σὲ τανυθέντα, τὸν τυραννοῦντας ἥνεγκας, στερρὲ καρτερῶς, πλάνην τὴν καχέωπερον, νουνεχῶς ἀποκλίνας, δίθεν θεῖε Μόδεστε, καὶ αὐτὸς σὲ δοξάζει, ἐν οὐρανοῖς ἀξίως καὶ ἐν γῇ, δέδε καὶ σκέποις τοὺς σὲ ἕρτάζοντας.

Δόξα. Τὴν ώραιότητα.

Εν τῇ ἐνθέω σου τοῦ θεός οφε, πιστοὺς ἐφώτισκε, λόγοις καὶ θυμασι, καὶ ἐν διλήψει καρτερῶν, τοὺς τυράννους ἐξέτιληξας, δίθεν καὶ γῆιώσας, δωρεῶν τὸν τοῦ Πνεύματος, πᾶσι νέμειν ἴασιν, τοῖς ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι, διό σου θεῖε Μόδεστε, τὴν μνήμην τελοῦντες, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν.

Καὶ νῦν.

Xαρᾶς πεπλήρωνται, πάντα τὰ πέρατα, ἡ Θεοτόκος γάρ, γεννᾷν
ἐπείγεται, τὸν βασιλέα τοῦ παντός. ὁ θαύματος ἀνεκφράστου,
ἀρχεται ἡ ἄναρχος, καὶ σαρκωται ὁ ἄστρος, σπίλαιον εἰσδέ-
χεται, τὸν συνέχοντα ἅπαντα· ἡ Βηθλεὲμ ἀγάλλου καὶ χόρευε,
ἡ Κτίσις ἡμέραν προεόρτιον.

‘Ωδὴ δ’. Χριστός μου δύναμις.

Eχθρὸν ἀλάστορα, τῷ σὲ κολάζεσθαι, ἐτιμώρησας μάκρῳ καὶ
τὴν ὁδόν, Μόδεστε μακάριε, τοῦ μαρτυρίου εὐσταλῶς, ἐπο-
ρεύθης θεῖψ Πνεύματι.

Sτρεβλώσει σώματος, τύραννον ἀθεον, καὶ παντοίας κολάσεις
νεανικῶς, γῆγχυνας πανένδοξε, Τερομαρτύρων δ στερρὸς Μό-
δεστε καὶ καταθέβληκας,

Oθεῖος Μόδεστος, ἑτὼς διήλεγξας, τοῦ τυράννου τὸ θράσος
εἰδωλικόν, μάρτυς ἐν τῷ σκάμματι, ιερομάρτυς ἀθλητά, ἀν-
δρικῶς ἀγωνιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Nεκρόν με ἔδειξε. φυτοῦ ἀπόγευσις, τῆς ζωῆς δὲ τὸ ξύλον, ἐκ
σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ παραδείσου τῆς τρυφῆς,
κληρονόμον με κατέστησε.

‘Αλλος. ‘Ράβδος ἐκ τῆς οἵτης.

Yψῆψας ἐν σοὶ πῦρ θεῖκόν, θεόφρον τὸ βληθὲν ἐν γῇ, παρὰ
τοῦ πάντων βασιλεύοντος, καὶ πάντα βίου τερπνά, εἰς οὐδὲν
λελόγισκι, πόθῳ τε καὶ ἔρωτε τοῦ Κτίστου, νοῦ ἀπαίρων τῆς
γῆς, καὶ πρὸς οὐρανὸν μεθιστάμενος.

Mεγάλως ἔδρεκσας Θεόν, μεγίστοις κατορθώμασι, τοῦ ὑπερ-
λάμπρου Πάτερ βίου τοῦ· διὸ σὲ πάλιν αὔτός, ποικίλοις ἐν
στήγμασι, τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ ἀντιδρεξάντοις, κάραν τὴν σὴν στεφανῶν
τῷ νικητικῷ διαδήματι.

Nαὸν σακιντὸν τοῦ ποιητοῦ, κατέστησας μακάριε, καθάρας
Πάτερ τὴν καρδίαν σου, σαρκὸς παντὸς μολυσμοῦ, Μόδεστε
καὶ Πνεύματος, διόπερ ὃς ἔστοπτον ἔδειχθης, στιλπνότατον καὶ
πιστοῖς, πᾶσι τὰς ἀκτίνας ἔξεπεμψας.

Θεότοκίον.

Ωραιώθης ἄχραντε ἀγνή, πᾶσαν ὑπέρ εὐπρέπειάν, σὺ τῶν ἀγγέλων ὡς γεννήσασα, τὸν πάντων δημιουργόν, ἀσωμάτων τάξεών, ἐπὶ γῆς ὀφθῆναι παραδόξως, θελήσαντα καὶ βροτούς πλάνης ἀπαλλάξῃ: τοῦ ὄφεος.

Καταβασία. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης.

“Ωδὴ ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Ιδῶν τὸ εὔτονον δὲ Χριστός, καὶ ἀκαταγόνιστον ὅντως, τῆς κχρτερίας σου πάνσοφε, σοί περ κατ’ ἀξίαν ἴσχὺν οὐράνιον ἔκπεμπει δι’ ἀγγέλου σὲ ἐνισχύουσαν.

Εξ ἀδικίας πρὸς ἀρετήν, ἐκ τῆς τῶν εἰδώλων ἀχλύος, μάκαρ ἐπέστρεψας ἔθνη πλεῖστα Μόδεστε ἔνδοξε, καὶ πρὸς φῶς εὔσεβείας, ἔργω κατεύθυνας.

Ρώμη τῇ θείᾳ τοῦ διυσμενοῦς, τὴν κεκινημένην κατὰ σεῦ, μάρτυς παράταξιν ἔφραξας, ιουδαίων ἀνόμων τὴν ἀγριότητα, κατήσχυνας παμμάκαρ, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ηθεία πύλη ἡ τοῦ φωτός, τῆς ἐσκοτισμένης μου ψυχῆς, τὰς κόρας φώτισον δέομαι, μόνη θεοκυῆτορ ἡ σωτηρία μου, καὶ πρὸς φῶς εὔσεβείας σύ με δδήγησον.

“Αἶλος. Θεὸς ὃν εἰρήνης.

Τίς σου τοὺς ἀγῶνας, θεόφρων σοφέ, κατ’ ἀξίαν ὑμνήσαι δυνήσεται; τοὺς ἀθλους οὓς ὑπήνεγκας ἀνδρείως ἐναθλῶν, κατὰ τῆς ἀσεβείας, καὶ πλάνης τῶν δοκιμώνων, οὓς πράξει καὶ λόγοις εἰς τέλος Πάτερ σὺ κατήσχυνας.

Ηθύκη σου βρύει, θαυμάτων πηγάς καὶ κρουνοὺς λαμάτων ἑκάστοτε, τοῖς πόθῳ σοι προστρέχουσι, καὶ πίστει ἀκλινεῖ, καὶ τὰς τῶν νοσημάτων, δριμείας ἀλγηδόνας, καταπαύει καὶ δῶσιν πᾶσι παρέχει τοῖς τιμῶσί σε.

Νεκρώσας τὰ πάθη, σοφὲ τῆς σαρκός, ἀνενδότοις ἰδεῖσιν ἀσκήσεως, ψυχῆς τὸν τόνον ἔνδοξε, ἐνεύρισας διό, ψυχὰς ἥμων ζωῶσα, πάθεις νεκρωθείσας, καθικέτευσον ὅπως, τὸν σὲ διξάσαντα διξάζωμεν.

Θεοτοκίον

Bροτῶν τὴν οὐσίαν, φθαρεῖσαν δεινῶς, ἀνεκαίνισας βρέφος ὡς τέξασα, τὸν πρὶν δημιουργήσαντα, Παρθένε τὸν Ἀδάμ, εκ γῆς δι' ὁ πτωθέντα, καμὲ ταῖς ἀμαρτίαις, διανάστησον Κόρη, οὐα γεραίρων μεγαλύνω σε.

Καταβασία : Θεὸς ὅν εἰρήνης.

‘Ωδὴ Τ’. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν,

Pανήγυριν σήμερον, τὴν φαιδράν τε καὶ σεπτήν, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν, Μοδέστου τοῦ θείου Ἱεραρχῶν, Μαρτύρων φιλέορτοι, κλέων δόντως καὶ θαυμάτων πηγῆς πάντοτε.

O ‘Μέδεστος σήμερον τῶν θαυμάτων ἡ πηγή, ὁ μέγας καὶ περίβλεπτος, ποιμὴν καὶ μάρτυς ὁ θεῖος ἥμας καλεῖ, φαιδρῶς οὖν οἱ ἀπαντες ἀπολαῦσαι, τὰς ιάσεις νῦν προστρέξωμεν.

Tαυμάτων ταῖς λάμψει, βεβαιώσας τοῦ Χριστοῦ, τὴν πίστιν τὴν σωτήριον, καὶ νῦν ἥμῶν τὰς νόσους, τῶν σὲ πιστῶς τιμώντων ἐπίσκεψαι, Ἱεράρχα καὶ μάρτυς Θεῖε Μόδεστε.

Θεοτοκίον.

Ωραῖον τῆς βράσεως, τῇ τοῦ ὄφεως βουλῇ, ιδὼν Παρθένε ἀχραντε, ἐσυλήθην ὁ τάλας κατὰ τὸν νοῦν· αὐτὴν δὲν μὲ λύτρωσαι, βλάβης τούτου, φέ Δέσποινα τὸν δοῦλόν σου.

“Αλλος. Σπλάγχνων Ἰωνᾶν.

Pήμασι τῆς σῆς σοφίας μακάριε, πολλοὺς ἔζηγῶν πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν, τοῦ ποιήσαντος, γῆλευθέρωσας τῆς πλάνης πρὸς σωτήριον, τρίτον τούτων κατευθύνων διαβήματα, Πάτερ καὶ τῆς ἀνω λήξεως κληρονόμους ποιῶν ταῖς πρεσβείαις σου.

Vῆμνοις καὶ εὐχαῖς, σχολάζων ἀσθεῖμε, καὶ σοῖς νυσταγμόν, οὐδόλως ὅμμασι παρασχέμενος, εὔρες Πάτερ τὴν δόντως ἀνάπαυσιν, καὶ σφραγίδι τελειώσας τοῦ σεῦ αἴματος, βίον καὶ ζωὴν ισαγγέλου τετύχηκας λήξεως.

Sάρκα τοῖς πολλοῖς, ἀγῶνι πανένδοξε, λεπτύνας τὸν νοῦν, πρὸς θεῖον ἔρωτα, ἀνεπτέρωσας ἐντρυφῶν, ἀεὶ Πάτερ. θεῖαις ἐλλάμψεσιν· διθεν θαύμασιν, ἀπείροις κατεπλεύτησας, μάκαρ πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, παθημάτων διώκων σκοτόμαιναν.

Θεοτοκίον.

Ινα τὴν ἡμῶν, θεώσῃ Πλανάμωμε, οὐσίαν βροτός, ὥφθη θελήματι, ὁ ἀδρατος, Λόγος σάρκα φορέσας ἐν μήτρᾳ σου, καὶ ἀνύψωσεν εἰς ἡάθος ὀλισθήσασαν, ὅθεν πάντες ὡς αἰτίαν σε, τῆς ἡμῶν σωτηρίας διξέχωμεν.

Καταβασία. **Σπλάγχνων Ἰωνᾶν.**

Κοντάκιον. **Ὕχος γ'.** **Ἡ Παρθένος σήμερον**

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, τὰς ἀριστείας ὁ Κτίστης, κατιδὼν σὲ ἔστεψε, διπλῷ στεφάνῳ παρμάκαρ, Μάρτυρα καὶ Ἱεράρχην γεγεννημένον, ἀπαντες· σὲ εὐφημοῦντες ἐπιβιῶμεν, τοῖς ὑμνηταῖς σου, δόξ, ὁ Πάτερ, τῶν νοσημάτων λύσιν, Μόδεστε ἔνδοξε.

Ο οἶκος.

Τὴν Ἱερουσαλήμ δεῦτε φιλέορτοι καταλάθωμεν, καὶ ἵδωμεν Χριστοῦ τὸν Ἱεράρχην, τὸν ἔνθεον ταύτης ποιμένα· τοῖς ψυχικοῖς ὁφθαλμοῖς ἐκεῖ γάρ, ὅπου πρὸ δικτῷ ἡμερῶν μέλλει γεννᾶσθαι ὁ τῶν δλων ποιητής· ὁ Πατήρ ἡν τὸν λαὸν ποιμένων ἐκεῖ αὐτὸς τὸ τῆς Παρθένου βρέφος, ἐκήρυξε Θεὸν πρωτιώνιον, ἀπτοήτως τοῖς πάσιν, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἑλλησι· ύφ' ὃν αὐτῷ προσήχθη, ἀμωμον ὡς σφάγιον, τὴν κάραν τετμημένος. Διὸ τῆς καρτερίας αὐτοῦ ἀγάμενος, θαύμασιν αὐτόν, κατεκόρμησεν. Αὐτὸν καὶ ἡμεῖς εὐφημήσωμεν βοῶντες· τῶν νοσημάτων δὲς λύσιν Μόδεστε ἔνδοξε.

Τῇ δεκάτῃ ὁγδόῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἐγγίζοις πατρὸς ἡμῶν ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Μόδεστου Πατρούχου Ἱεροτολύμων.

Στίχοι.

Μόδεστον ἐν θλίψει δεινῶς ἐμβάλλει..

Τύραννος ὑδρίσαντος τὴν τούτου πλάνην.

Φέρει Μόδεστε παχιάκαρ καὶ σοῦ τάφον.

Ἡ τὸν τάφον φέρουσα γῆ τοῦ Κυρίου.

Φάσγανον ὁγδοάτῃ δεκάτῃ Κάρκι τάμε Μόδεστον.

(Τοτερον λέγε καὶ τὸ Συναξάριον· τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἀγίου μάρτυρος Σεβαστίανοῦ κτλ.)

΄Ωδὴ ζ΄. Οἱ παῖδες ἐν Βαθυλῶνι.

Τυράννων ἥλεγχας θράσσες, καὶ Πούδαίων ὀμότητα· οὐθενὸς
Χριστός σοι χαρβεῖει; λαμπτών χαρίσματα· εὐλογητὸς εἰς βαῶν-
τι Κύριε· διὸ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Eξέστησαν καθιστῶντες, τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, ίε-
ράρχα τὴν σὴν καρτερίαν, δι’ ἣς καταβέβληκας στερρῶς ἀγω-
νιζόμενος, τὸν δεινὸν κοσμοκράτορα,

Mαρτύρων χοροσταῖαι, Ἀρχιερέων ὁ σύλλογος, καὶ ἀγγέ-
λων πληθύς, εὑφροσύνης πλησθέντες ἀγάλλεσθε, ἐπὶ τῇ
Θελᾷ μνήμῃ, νῦν τοῦ Ιεράρχου καὶ Μάρτυρος.

Θεοτοκίον.

Aγίων ἄγιωτέρα, τῶν σὺρανίων δυνάμεων, Χερουβίμ ἀνε-
δείχθης, Μητροπάρθενε Δέσποινα, Χριστὸν σαρκὶ κυῆσας,
τὸν Δεσπότην τῆς Κτίσεως.

΄Αλλος. Οἱ παῖδες εὐσεβείᾳ.

Nέκρωσιν ζωηφόρον, τῶν μελῶν τῶν ἐπὶ γῆς, θεόφρων Μόδε-
στε, ἐνδεδυμένος τὴν ψυχήν, ἀπαθείᾳ κατεκόμησας καὶ
βασάνων προσθολὰς νικήσας ἔψαλλες· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλο-
γητὸς εἰ.

Tυράννων ἀπηνείᾳ πολυτρόποις αἰκισμοῖς ὄμβλησας· καὶ ἀλ-
γειῶν ἐπιφοραῖς καὶ βασάνων ὑποθέβλησαι, δι’ ὧν τύραν-
νον αἰσχύνας, χαίρων ἔψαλλες· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογη-
τὸς εἰ.

Ωδαῖς χαριστηρίαις, τοὺς ἀγῶνας καταχρέος εὐχημήσωμεν,
οἵς ἀνδρικῶς διὲξ Χριστὸν, θεῖος Μόδεστος ὑπήνεγκε, καὶ
τῆς νίκης εἰληφὼς στεφάνους ἔψαλλεν· διὸ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐ-
λογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Nέον ὥραθη θρέψος, ὁ παντέλειος ἐκ σωῦ τικτόμενος, καὶ
παρθενίας σου σεμνή, κλεῖθρα ὅλως οὐ διέλυσεν, φέρωντες
γηθοσύνως ἀναμέλπομεν· διὸ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Καταβασία. Οἱ παῖδες εὐσεβείᾳ.

΄Ωδὴ η΄. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὄσίοις.

Ως δεκτὸν ιερείον ὀλοκαυτούμενος, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων, Μό-
δεστε ἐνδοξεῖ, θείαν ὡς ὁσμήν, καὶ πρὸς ὑψός σύράνισν, τὴν
εὐχαριστίαν ἀνέμελπες ἐνθέως.

Πεποιθώς ὥς περ λέων, ἀνόμοις ἥλεγκταις, καὶ πολλῇ παρηγοίᾳ
στόματα ἔφραξταις, τῶν εἰς τὸν Θεόν, τῶν ἀπάντων, καὶ Κύ-
ριον πάλαι δυσφημούντων, ἔχθρῶν ἀθεωτάτων.

Αὐνψῶν Τεφάρχα, πιστῶν τῷ φρόνημα, ἐταπείνωσας θράσος
καὶ καταβέβληκας, τῶν εἰς τὸν Θεὸν ἀσεβούντων καὶ ἔκρα-
ζες· σὲ ὑπερψύσμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οκαρπὸς τῆς κοιλαῖς, τῆς σῆς Πανύμνητε, τὴν τοῦ ξύλου
κατάραν μλαμανήσασάν, πρόρριζον ξηρὰν ἐλην ἀναβλαστή-
σασα τὴν τῆς εὐφροσύνης Πάρθενε εὐλογίαν.

"Ἄλλος. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Θρόνῳ νῦν παρεστηκὼς τῷ τοῦ Δεσπότου, σὸν χοροῖς ἀγγέ-
λων ἐν ὑψίστοις ἄζυμα τὸ τρισάγιον, ἀναμέλπεις χαριμοι-
κῶς, μέτα πάντων ἐκλεκτῶν ἀναπικύρμενος, μεθ' ὧν πρέσβεις
ζωθῆναι τοὺς κραυγάζοντας· εὐλογείτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύ-
ριον, καὶ ὑπερψύστω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ασματι τὴν ιεράν σου μάκαρ μνήμην, εὐφήμιούντες νῦν δοξο-
λογοῦμεν, τὸν σὲ στεφανώσαντα καὶ πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν,
τῶν πιστῶς τελούντων σου τὴν ἀθλητιν θερμῶς δυσωποῦμεν· ἀνα-
μέλποντες· εὐλογείτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον καὶ ὑπερ-
ψύστω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υλγην δυσσεδείχς καταφλέξταις, τοῖς περιπνόοις λόγοις τρισμά-
καρ, εὐτελῶν ἐδρόσισας, τὰς καρδίας σαῖς διδαχαῖς, ἐκ-
θιάν ἀδόκουων τούτους ἀει Μόδεστε· ὕδην τὴν τῶν παῖδων ἀνα-
μέλποντας· εὐλογείτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον καὶ ὑπερψύστω
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μόνην ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν σε, ἐκλεξάμενος δὲ πάντων Κτί-
στης, ἐκ σοῦ γῆμφιάσκτο, τὴν σύζιν τῶν γῆγενῶν, ἀνα-
πλάσας βουλγθεὶς αὐτὴν Πανύμνητε· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψω-
μεν. Εὐλογείτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον καὶ ὑπερψύστω εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβισία. Θαύματες ὑπερφυοῦς.

"Ωδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἴδειν.

Τεμνάν μαχαίρᾳ τῶν θείων λέγων σου, τὴν κεφαλὴν τοῦ ψεύ-
τους, πανασθίμε Μόδεστε, τοῦ Χριστοῦ παρέσχες τὰ νικητή-

ρια, πίστει καὶ ἀληθεῖᾳ, δθεν τιμῶμεν σε, ὡς τροπαιωφόρου οἳ πιστοὶ καὶ θεῖον κήρυκα.

Εἰκόνης ἀπάρας, τῷ φρένημα, τὸ τῆς ψυχῆς πρὸς μόνην, τοῦ Δεσπότου τὴν ἔφεσιν, τοῦτο νοητῶς Πάτερ ἀνύψωσας, ἔθεν σαρκὸς ἡρνήσω, πᾶσαν εὐπάθειαν, καὶ ἐγκαρπερῶν ἐν τοῖς δεινοῖς στερρῶς ἐνήθλησας.

Ρώαῖς αἰμάτων, τῆς σῆς ἀθλήσεως, τὴν ἴερὰν κοσμήσας σου στολὴν Τερώτατε, εἰς τὴν ἐπουράνιον σκηνὴν τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τέλος εἰσέθης, τοῦ μαρτυρίου σου, ἐνθα μνημονεύεις καὶ ἡμῶν τῶν εὐφημωύντων σε.

Θεοτοκίον.

Υμεῖν τὸν τρόπον τὸν ὑπερθαύμαστον, τῆς ὑπὲρ νοῦν καὶ ξένης, σῆς κυήσεως Πάναγγε, ἀπορεῖ ἀνθρώπων τὰ συστήματα· πάντα γὰρ ὑπερέχει, νοῦν καὶ διάνοιαν, καὶ νοήσεις πάντων λογισμῶν, καὶ τὴν τῶν λόγων ἴσχυν.

Ἄλλ. Μυστήριον ἔνον.

Αὐλήσεως δρόμον, ἀνύσας τὸν ἔνθεον νίκης στέφως ἐνδοξε, εἰληφας ἐκ χειρὸς τοῦ Κυρίου· διὸ τοὺς τιμῶντας τὴν σὴν πανσεβάσμιον θεόφρον ἐιρτήν, πάσης βλάβης ἀνωτέρους διατήρησον.

Τῶν ἀρετῶν τεθρίππῳ, Πάτερ γρηγάμενος, πρὸς πόλιν εἰσέφθασας, ἐνθα Πατριαρχῶν αἱ χορεῖαι, καὶ πάντων ἀγίων, μεθ' ὧν ὑπὲρ πάντων ἐξιλέωσαι Θεὸν τῶν ἐν πίστει γεραιρόντων σου τὴν ἀθλησιν.

Ως ἐνδοξος σῆμερον, πάντας ἐκάλεσεν, εὐφρανθῆναι Μόδεστος, νέμων ὑπερφυῶς βούλομένοις, ὑγιείαν πλουσίων, διὸ οὐ ἐπεγνώσθη ὁ ἀχώρητος, Χριστὸς δὲ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύγομεν.

Θεοτοκίον.

Νενίκηνται φύσεως, ὅροι Πανάμωμε, τῷ ἀπόρῳ τόκῳ σου, τὸ γὰρ ὑπερφυῶς τίκτεις Κόρη φύσεως τὸν Κτίστην· διὸ ὡς πρὸ τόκου σὺ διέμεινας ἀεὶ Πανχμώμητος Παρθένος μετὰ γέννησιν.

Καταβασία. Μεγάλυνον ψυχή μοι.. **Μυστήριον ξένον.**

Ἐξαποστειλάριον. Γυναικες ἀκουτίσθητε.

Τὸν μέγαν ἀρχιποιμένα καὶ μάρτυρα στερρότατον, Μόδεστον πάντες τὸν θεῖον, ἀνευφημένωμεν ὑμνοις, ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ θηληγεν, κατὰ τῆς πλάνης ἀπαντες, αὐτῷ οὖν ἐκβοήσωμεν Ἱερομαρτύρων τὸν κλέος, Χριστὸν ἀπαύστως δυσώπει.

Ἐτερον. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Επεφάνη νῦν ἡμῖν, ὁ μάρτυς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, μαρτυρῶν θαυματουργῶν, καὶ ἐκδιδάσκων νῦν τρανῶς, ἀπαντας τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἐκ τῆς Παρθένου ἐτέχθη ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Η θεόπαις Μαριάμ, ἐξ ἣς ἐτέχθη ὁ Θεός, ἀνατολὴ ἀνατολῶν, ἡμῖν ἐν ζέφῳ τῶν δεινῶν, πάρεξον τὴν βοήθειαν, καὶ γὰρ ἐκ σου Παρθένε, ἐλάζομεν λύτρωσιν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ιστῶμεν στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσέμοια.

Ὕχος πλ. δ'. **Ω** τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, ἀπὸ γονέων σοφά, ἐσχηκώς τὴν εὐτέλειαν, τύφαννον τὸν ἄθεον, εὐκλεῶς σὺ ἐμίσησας, καὶ ἐπὶ ξένης Μόδεστος ἔνδοξε, προσεκαρτέρεις, καὶ εἰς τὴν ἔνδοξον πόλιν τοῦ Κτίστου σου, παρεγένου ὅθεν σε, ὁ τῶν πιστῶν, δῆμος σε εὐποίησε, ποιμένα μέγιστον. **Δίς**

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, τὰς πύλας σὺ τοῦ ναοῦ, κεκλεισμένας διήνοιξας, τῇ εὐχῇ τῆς πίστεως, καὶ τῇ πίστει χρησάμενος, ἐντεῦθεν βρύσις, θαυμάτων δείκνυσαι, ἐκ τῶν ἀνθρώπων καὶ βιῶν πάνσοφε· νόσων διώκων τε, καὶ στηρίξων ἀπαντας τοὺς εὐτελεῖς, ἐν τῇ πίστει ιστασθαι, Χριστοῦ τοῦ Κτίστου σου.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος ὑπὲρ Χριστοῦ προσαχθείς, τοῦ τυράννου ἐνώπιον, τούτου θείαν σάρκωσιν, καὶ θεότητα ἀπασιν θεολογήσας, πληγὰς καὶ θάνατον, καθιυπομείνας, καὶ ἡμῶν μέμνησο, τῶν ἐκτελούντων σου, μνήμην τὴν πανένδοξον, καὶ δὸς ἡμῖν, χάριν τε καὶ ἔλεος, Μόδεστε πάντοφε.

Δόξα. Ἡχος πλ. α'.

Σαλπίζωμεν ἐν αάλπιγγι ἀζυμάτων, σκιρτήζωμεν. ἔβρτια, καὶ χορεύζωμεν ἀγαλλόμενοι, ἐν τῇ ἑτησίῳ πανηγύρει, τοῦ Ἱερομάρτυρος Χριστοῦ. Βκαιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν διὰ φρικτῶν κελαστηρίων, βκαιλέα ἀνομον, καὶ τοὺς ἀθέους Ἰουδαίους, τῇ ὑπὲρ ἀνθρωπον καρτερίᾳ καταισχύναντα ὑμνήτωσαν. Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὸν τοῦ καλοῦ Ποιμένας, διδόηλον ποιμένα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν. Οἱ ἐν νόσοις τὸν Ιατρόν, οἱ ἐν κινδύνοις τὸν ῥύστην, οἱ ἀμαρτωλοὶ τὸν προστάτην· οἱ πένητες τὸν Θηραυρόν, οἱ ἐν θλίψει τὴν παραμυθίαν, τὸν συνοδίτην οἱ δδοιπόροι, οἱ ἐν θαλάσσῃ τὸν κυνηρνήτην. Οἱ πάντες τὸν πανταχοῦ, θερμῶς προφενάνοντα, μέγιστον ἀρχιεράρχην ἐγκωμιάζοντες, οὗτως εἴπωμεν. Μακαριώτατε Μόδεστε. Ιερομάρτυς πρόδροφθοσον, ἐξελοῦ ἡμᾶς θαυματουργέ, τῆς ἐνετώσης ἀνάγκης, καὶ σῶσον πάντων τῶν κανδύνων τὴν ποίμνην σου, ταῖς ἵκεσίζις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἀσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρητον τὴν ἀσραγῆ προστατίαν, καὶ καταρυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξιλογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὰς ιγ' Νοεμβρίου.

ΛΟΓΟΣ

Πανηγυρικὸς εἰς τὸν "Ἄγιον καὶ ἑνδοξὸν Ιερομάρτυρα Μόδεστον.

"Ωρισεν δὲ πανάγιαθυς Θεὸς καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὸ Θεῖον καὶ Ιερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον λέγων πρὸς τοὺς μαθητάς του «Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι δλῶς».

Εὐλόγησον πάτερ

Ιεῦ τὴν σήμερον οἱ φιλόζωοι; πωῦ δὲ τοῦ κόσμου τούτου μακία προσπάθεια; πωῦ εἶναι οἱ φιλόσαρκοι, οἱ λέγοντες, σήμερον τρυφήσωμεν, καὶ αὔριον μεταγνοῦμεν; πωῦ εἶνε οὗτοι, ὃν δὲ Θεὸς ή αἰτία; καθὼς λέγει δὲ Θεῖος Ἀπόστολος; Ἀπώλοντο, ηφαντίσθησαν, οὐδὲ σημεῖον, οὐδὲ ἔγγος αὐτῶν ἔμεινε. Τοιαῦτα γὰρ ή ακάίρια ποιεῖ, δχεὶ μόνον δηλαδὴ κολάζει: Βατερον τὸν δυστυχῆ ἀνθρωπὸν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ δυστήνῳ ζωὴν ἀπειμον καὶ ἀδισῶν τὸν καταστάνει. Ποὺ γὰρ εἶνε, οἱ θαυματεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ἡγεμόνες, οἱ ἔξουσιοι τοῖς οἰκουμένην ἐξουσιάσαντες; δὲν ἡφαντίσθησαν; δὲν ἐχάθησαν; ναὶ: βεβαίωταταὶ ἀλλὰ ποῖοι ἔμειναν; ποῖοι εύρισκονται; Οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, οἱ ἄγιοι τοῦ Ἰησοῦ μαθηταί, καὶ γὰρ ἔλεγεν «δ πιπεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἀποθάνῃ ζῆσεται» τοὺς ὁποίους πέμπων εἰς τὸ κήρυγμα ἔλεγε, «Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι» Μὴ φοβηθῆτε θαυματεῖς, μὴ φοβηθῆτε ἡγεμόνας μὴ φοβηθῆτε ἀρχαίτες καὶ ἔξουσιαστάς μὴ φοβηθῆτε οὔτε ἀλλον. οὐδὲ καύτὸν τὸν θεόντοιν· ἀλλὰ τὸν τρομήθητε τὸν Θεόν, δτις ἔξουσιάζει οὐ μόνον τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ ἐμβολεῖν εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, ὥρμησαν θρραλέως, εἰς τὸν κίνδυνον. Ἐκουσίως γνόμοιλγον ὡς ἀκκακ ἀρνία εἰς τοὺς λύκους, μὴ φοβηθέντες τελεῖως αὐτούς, οὐδὲ τὸν πατέρα τους τὸν διάβολον· ἀλλὰ τὸν Θεόν μόνον ἐφοβοῦντο, αὐτὸν ἔτρεμον, αὐτὸν ἔχει μόνον ἔφριτον ἀλλὰ καὶ ἀγαποῦσαν. Καὶ οἱ μὲν αὐτοί, ἔχοντες παράδειγμα τὸν διδάσκαλόν τους, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, αὐτὸν ἔμικοῦντο, καὶ οὕτως ἔδιδασκον· καὶ τοὺς λοιπούς, τιθέντες παράδειγμα τὸν ἔχοντόν τους τοῖς πᾶσι, καὶ αὐτοὺς πάλιν ἔζγιλοισαν καὶ ἐμεμήνησαν καὶ οἱ κάθετης θεῖοι ποιμένες καὶ ἀρχιερεῖς, ὃν εἰς ἐστι· καὶ ὁ σήμερον ἐπανούμενος καὶ ἐνρτξόμενος σήμειοφόρος καὶ μέγας πατήρ ἡμῶν ἔνδοξος Μόδεστος. Όστις δὲν ἔπειθύγεις τὰ γένεα τοῦ κέδρου, οὕτε πλωτεῖν, οὕτε ὑπερηφάνειαν,

οὕτε, ἀλλοὶ τις τοῦ ματαίου τούτου δίου, ἀλλὰ μόνον τὸν Χριστὸν ἡγάπησεν, αὐτὸν ἐφαντάζετο, αὐτὸν ἐπεθύμει καὶ ἔλεγε : πότε ἀναλύσω, καὶ σὺν Χριστῷ ἔσομαι ; Καὶ ὅχι μόνον τὰς γῆδονάς ἐμίσει τὴς παρούσις ζωῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἴδιαν ζωήν, καὶ τόσον ἐμίσγειν αὐτὴν τὴν ψεύτικην ζωήν. ἐποῦ καθ' ἐκάστην ἐξέληγε τους ψυχῆς ἔλεγεν : οἵμοι, θέτε γὰρ παροικία μοι ἐμακρύνθη. Καὶ καθὼς εἶπον, ἀλλοὶ δὲν ἐπεθύμει παρὰ μόνον τὸν Χριστόν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην του τὰ πάντα πρόσωπα καὶ εφρόνησε, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ἀφῆσε καὶ διασίλεια, καὶ τιμὴν καὶ ὑπερηφάνειαν καὶ πλούτον καὶ δέξαν. Διὰ τὸν Χριστὸν δὲν ἐφοδήθη τὸν παρόντομον καὶ ἀσεβῆ βασιλέα, οὕτε τὰ ὅσα κολαστήρια ἐδοκίμασεν, ἀλλὰ ἔχων εἰς τὸν νοῦν του, αὐτὸν τὸν ἀληθῆ Βασιλέα, τὸν Κύριον γῆμάν την Ιησοῦν Χριστόν, τόσον θαρραλέως ἐπαρρησιάσθη εἰς τὸν ἀσεβῆ βασιλέα καὶ τόσον ἀφόδως τὸν ἀπεκρίνετο. Ήσαν γὰρ διαλέγεται τις μὲν μωρὸν παιδίον.

Ἐπειδὴ ἀφ' οὗ γέλθειν ἐκεῖνο τὸ ἀσεβεῖς πρόσταγμα, καὶ διελαλήθη εἰς τὸν κόσμον ἐκείνη γὰρ ἀθεος προσταγή, διὰ τινὰς γὰρ μὴ πιστεύῃ τὸν Χριστόν εἰδὲ γὰρ προσμένη κινδύνους φρικτούς, καὶ μὲ τὴν προσταγὴν αὐτὴν γέτοιμάζετο κάθε εἰδος τιμωρίας καὶ κολάσεως, καὶ δῆλος οἱ κριταὶ καὶ οἱ ἀρχοντες, μεγάλον θυμὸν ἔπινεον διὰ τοὺς χριστιανούς καὶ ἀγαρίμητα εἰδη βασάνων ἐφεύρισκον οἱ μιαροί.

Ἀναπτον μεγάλας πυρκαϊάς, ξίφη καὶ σπαθία ἡγόνιζον, στυροὺς ἔστεγαν, λάκκους καὶ χάσματα ἔσκαπτον, ἔκαμψαν τροχοὺς κατασκευασμένους μὲ διάφορα τιμωργτικὰ ὅργανα, ἕραδία καὶ ἔύλα ἐτοίμαζον, καὶ ἀλλα μυρία τοιαῦτα ἐπιγόουν μόνον διὰ τοὺς χριστιανούς. Καὶ ἄλλοι μὲν χριστιανοὶ μὴ ὑποφέροντες γὰρ μαρτυρήσουν ἐφευγον, καὶ ἄλλοι φοβούμενοι πάλιν, ἐκαμνον ὑπακοήν εἰς τὸν βασιλέα οἱ ἀσύγετοι· καὶ πάλιν ἄλλοι ἐστέχοντο ἀνδρειομένοι καὶ σταθερόψυχοι ὑπὲρ Χριστοῦ ἐμαρτυροῦσαν οἱ εὐλογημένοι. Τότε λοιπὸν μέγας φόβος καὶ μέγας τρόμος γέτον εἰς τὸν κόσμον· τότε μανθάνοντες οἱ ἀσεβεῖς ἀρχοντες, διὰ τὸν Μόδεστος ἐστερέωντες τοὺς χριστιανούς εἰς τὴν εὔσεβη πίστιν, ἐσυμβουλεύθησαν ἀναμεταξύ τους λέγοντας. Ἐάν γινήσωμεν τὸν ποιμένα καὶ διοικόν, εὔκολον εἶνε γὰρ γινηθεῖν καὶ τὰ πρόβατα. Καὶ εὐλογέστατες ὡς λύκοι τὸν ἄγιον, τὸν παρέστησαν εἰς τὸ κριτήριον, φανερώνοντες του τοῦ Βασιλέως τὰ γράμματα, καὶ παραχιγοῦντες τοι, γὰρ ὑπακούη, καὶ γάμη τὸ προστατόμενον. Οἱ δὲ ἀγιοις, ἐλευθέρων τῇ φωνῇ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως καὶ τελείως μὴ φοβηθεῖς διὰ τὰ

δσα κολαστήρικ τήτογ ἔτοιμα παρόν, ἀπεκρίθη καὶ ἀφόβως λέγει : Χριστιανὸς εἰμι : 'Ω μακχρία γλῶσσα, ὡς εὐλογημένογ στόμα, ὅπου ἔξεφώνησε τοιαύτην φωνήν! ἀπ' αὐτὴν τὴν φωνὴν δὲ ἡρή τῆς αὐτῆς, οἱ ἄγγελοι ἀκούσαντες μεγάλως ἐχάρησαν, δὲ διάδοιος μεγάλως ἐτραυμασίσθη· καὶ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εὐθὺς ἐποίησε τὸν στέφανον. Ἀφέδως λοιπὸν καὶ μεγαλοφώνως ἐλεγε : Χριστιανὸς εἰμι : 'Ο δὲ βασιλεὺς ἀκούσας ἐθαύματε πελλὰ τὴν παρηρησίαν τοῦ ἀγίου, καὶ ἀρχησε πρῶτον μὲν μὲν κολακεῖας, βατερον δὲ καὶ μὲν φοβερισμούς, καὶ τελευταῖον μὲν διάφορα μαρτύρια. 'Ο δὲ ἄγιος μὴ βάνωντας εἰς τὸν νοῦν τοῦ τελείως τὰ τοιαῦτα, ἔκαμψε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου τὸν λέγοντα : μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείναι : Καὶ οὕτω τελειωθεὶς δὲ ἄγιος διὰ τοῦ μαρτυρίου ἐλαβε διπλοῦν στέφανον καὶ τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ μαρτυρίου. Χαῖρε λοιπὸν χαῖρε, ἔνδοξε Ιερομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Μύδεστε, χαῖρε λέγω δπου ἡκαλούθησας τῷ διδασκάλῳ σου Χριστῷ τῷ λέγοντι «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι· κἀγὼ ἀναπαύσω θυμᾶς». Χαῖρε ἔνδοξε Ιερομάρτυρος, δπου ὡς φλυαρίας καὶ μωρολογίας ἐνόμισες τὰς καλλκείας τοῦ βασιλέως. Χαῖρε δπου εἰς οὐδὲν ἐλογίσω τοὺς φοβερισμούς καὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτοῦ, δπου ἐνόμισες τὰς κολάσεις καὶ τὰ φρικτὰ μαρτύρια ὡς τῶν μηκρῶν παιδίων παίγνια. Χαῖρε ἔνδοξε Ιερομάρτυρος δτι ἥξιώθης ὑπὲρ τοῦ δυόμικτος τοῦ Χριστοῦ θανατωθῆναι· δτι προέκρινας τῶν προσκαίρων τὰ αἰώνια. Χαῖρε λέγω, δτι βλέποντές σε οἱ ἄγιοι ἄγγελοι ἀνδρείως ὑπομένοντα τὰς κολάσεις μεγάλως ἔχαιρον, καὶ εὐφραίνοντο· χαῖρε, δτι βλέποντές σε οἱ μιαροὶ δικίμονες κατ' αὐτῶν ἀρτεύοντα, ἀμέτρως ἐλυποῦντο. Χαῖρε, δτι, δὲ Κύριος ἡμῶν ἀποδεξάμενός σε, ὡς ὑπὲρ τοῦ δυόμικτος αὐτοῦ θανυτωθέντα, σὲ ἐστεφάνωσε, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ σὲ ἥξιώθη λέγων «Εὖ δοῦλε, ἀγαθὲ καὶ πιστέ, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου» Χαῖρε δτι σὲ ἀνέδεξε δρύσιν θαυμάτων. Χαῖρε δτι ἔλαβες χάριν ἐκ Θεοῦ ἵατρεύειν πάθη ψυχῶν τε καὶ σωμάτων. Καὶ πάλιν ἐφῶ χαῖρε δτι ἵατρεύεις ἀνίστα πάθη ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. Χαῖρε δτι κατοικεῖς ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Λοιπὸν καὶ ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, τοὺς δοξολογοῦντάς σε, καὶ πανηγυρίζοντας, καὶ κατ' ἔτος ἑορτάζοντας τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐλευθέρωσον παντοῖων ἀρρωστημάτων, καὶ λύτρωσαι πάντων τῶν ἐπηρειῶν τοῦ πωνηροῦ. Ἐλευθέρωσον τὸ ἔννοιας μας ἀπὸ παντὸς ἐχθροῦ ἐρχοῦ καὶ ἀοράτου, ἀπὸ πάσης δικαιοικῆς ἐπηρείας καὶ σατανικῆς ἐνέργειας· καὶ δὲς ἡμῖν εἰρίγνην βαθείαν, καὶ εἰρηγνικήν κατάστασιν.

‘Ημεῖς δὲ ὅποι ἀκούομεν καθ’ ἐκάστην τοὺς θίους τῶν ἀγίων μας καὶ τὰ μαρτύρια, ἃς μιμηθῶμεν τὴν ἀγίαν αὐτῶν ζωήν, καὶ δὲ ἀγνοι-σθῶμεν ὡς καλοὶ στρατιῶται Χριστοῦ, ἐώς ὅποι ἔχομεν καὶ ρόν, καὶ δὲ τῇζεύρωμεν διε τὸν ἀγωνιζόμενον διὰ νὰ λέσθωμεν πρόσκαιρον διδέξν καὶ τῷμήν τούτου τοῦ ἀστραφῆντος, ἀλλὰ καπιαζόμενον διὰ νὰ συγχωρηθοῦν αἱ ἀ-μαρτίας μας, καὶ διὰ νὰ θιάγωμεν εἰς πάντοτε ηγήν ζωήν, καὶ δια ταν κα-μινωμεν καρμίαν ἀρετήν, ἃς μὴ ὑπερηφανεύσομεθα, ἀλλὰ νὰ εἰμεθα ταπεινοὶ εἰς ὅλα μᾶς τὰ ἔργα.

“Ἄς μὴ μεριμνῶμεν καὶ δὲ μὴ φροντίζομεν μόνον διὰ τὰ σωματικὰ ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ πνευματικά, καὶ τὴν ἐλπίδα μας δληγην δὲ τὴν ἔχωμεν πρὸς τὸν Θεὸν μόνον, διὰ νὰ μᾶς δυνατώσῃ νὰ τελειώσωμεν ἐναρέτως τὴν ζωήν μας.

“Ἄς μισήσωμεν δοσον ἥμποροῦμεν τὴν ἀμέλειαν καὶ δκνηρίαν, ἐ-πειδὴ λέγει δ ἄγιος Ἀπόστολος «ἐπικατάρχος ὁ ἀπειλῶν τοῦ καλοῦ ἔργου» δὲ μισήσωμεν πᾶσαν κακήν γνώμην, καὶ τὸν κατηρχούμενον φθό-νον, δὲ μισήσωμεν τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, καὶ δὲ ἐπιμεληθῶμεν ὅσον ἥμποροῦμεν διὰ τὴν ψυχήν μας· καὶ ἔως ἔχομεν κακούς, εἰς ταύ-την τὴν ζωήν δὲ μετανοήσωμεν, δὲ κλαύσωμεν τὰς ἀμαρτίας μας. “Ἄς ἀλλάξωμεν τὴν τρυφῆλην ζωήν, δὲ μὴ εἰμεθα δεδουλωμένοι εἰς τὴν κατηραμένην κοιλίαν, ἐπειδὴ λέγει δ Ἀπόστολος «ὅ δὲ Θεὸς καὶ τὴν κοιλίαν καὶ τὰ φρήντα καταργήσει»” “Ἄς γίουχάσωμεν λοιπόν· δὲ μὴ γυρεύωμεν ἀκαρπα νὰ ἀπολαμβάνωμεν τὰς κακάς μας ὀρέξεις, ἐπειδὴ ὑστερα Ηέλοιμεν μεταγοήσει χωρὶς ὅφελος καὶ Ηέλομεν πογέσει κατὰ πολλά. “Ἄς ἔχωμεν λοιπὸν τὸν φόρον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν καρδίαν μας, καὶ αὐτὸς Ηέλει μᾶς φυλάξει, δὲ φυλάξωμεν τὰς παραγγελίας του καὶ τὰς ἐντολάς του, αἱ δποῖαι δὲν εἶνε θαρεῖα: ἀλλὰ ἐλαφραῖ, καὶ Ηέλουν μᾶς ἐδηγήσει εἰς τὴν ἀλήθειαν, καὶ πάντοτε τὰς ἀρετὰς νὰ στοχαζώ-μεθα, καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀγάπην, καὶ αὐτὰς νὰ κάμνωμεν.

Νὰ εἰμεθα ταπεινοί, καὶ ὅχι αὐθάδεις, νὰ μὴ εἰμεθα φθονεροί, ὑπερήφανοι, οὔτε λαίμαργοι, νὰ μὴ ἀγκαπῶμεν χωρατά, τι, αἰσχρὰ λό-για, καὶ παγνήδια, καὶ μωρολαγήματα, εἰς τὰ ὅποια δ μὲν Θεὸς ὀρ-γίζεται, δ δὲ διάβολος χαίρεται, καὶ γίμεις δὲς γήσωμεν εἰρηνικῆς καὶ ἐναρέτως ἐκεῖνοις ἔχομεν τὸ σίμη τους, καὶ γίμεις δὲς χύτωμεν δά-κρυα. Καὶ οὕτω πολιτεύεσθενοι καὶ ζῶγτες ἐνχρέτως καὶ ὄσιως, Ηέλομεν ἀξιωθῆ καὶ τῆς θασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἡς γένοιτο πάντας γίμας ἐπιτυ-χεῖν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ γίμῳ, φη γη δέξα καὶ τοὺς αἰώνας τῷ.

αψέρ (1762) διὰ χειρός καὶ πάνον Κυρίλλου Ιερομονάχου.

BΙΟΣ

Καὶ πολιτεία καὶ μάρτυριον τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ιερομάρτυρος καὶ θαυματύργονού Μοδέστου Πατριάρχου Ιεροσολύμων.

Ο μέγας οὗτος πατήρ, καὶ θαυματουργὸς Μόδεστος ἦτο ἀπὸ τὴν Ἀναισλήν, ἀπὸ μίαν πόλιν καλουμένην Σεβάστειαν. Οἱ γονεῖς του ἦτον εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι, καὶ δὲν πατήρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Εὐσέβειος, γι ὃ ἐμῆτηρ Θεοδούλη ἦτο ὅποις μὲ τὸ γὰρ ἵτο στείρα καὶ ἀτεκνος παρεκάλει τὸν Κύριον, διὰ γὰρ τοὺς δοθῆ τέκνον καὶ ἐπήκουουσεν ἐ Θεὸς τὴν δέησιν αὐτῶν, καὶ ἐγέννησαν τοῦτον τὸν μέγαν Μόδεστον, μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη τοῦ γάμου αὐτῶν. Κατ’ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐνασίλευεν ὁ Μαξιμιανός, ὃστις μὲ τὸ γὰρ ἵτο εἰδωλολάτρης μέγαν διωγμὸν ἐκίνησε κατὰ τῶν χριστιανῶν, τότε ἐπρόδωσαν καὶ τὸν πατέρα τοῦ ἀγίου Μοδέστου πῶς εἶνε χριστιανός, καὶ πιάνοντές του, τὸν ἔδεισαν

ἐ τὸν ἐναλαν εἰς τὴν φυλακήν. Καὶ γε Θεοδούλη ἦτο μῆτηρ τοῦ ἀγίου, μαγνήσαντάς το ἐπῆρε τὸν Μόδεστον, ὃπου τὸν εἶχε βρέφος μικρόν, καὶ ἐπῆγε καὶ αὐτὴ μὲ τὸ παιδί μέσα εἰς τὴν φυλακήν· καὶ ἐκεῖ ἐκκυμαν προσευχὴν εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐτελειώθησαν ἐν εἰρήνῃ καὶ οἱ δύο τους. Καὶ τὸ πρωτὶ ἐλθόντες οἱ στρατιῶται εἰς τὴν φυλακὴν διὰ γὰρ εὐγάλουν τοὺς ἀγίους γὰρ τοὺς τιμωρήσουν, τοὺς εὑρον καὶ τοὺς δύο ἀπεθαμένους· καὶ τὸ παιδίον ἀναμέσου αὐτῶν κλαυθμηρίζον, καὶ πέργοντες το, τὸ ἐπῆγαν εἰς τὸν δασιλέα Μαξιμιανόν, καὶ γε τότε μηδὲν πέντε, καὶ ὁ δασιλεὺς βλέπων τὸ παιδίον, εῦμορφον καὶ χαρούμενον τὸ ἐδωσεν ἑγδὲς ἀρχοντός του, διὰ γὰρ τὸ τρέφη μὲ ἐπιμέλειαν, ἔως γὰρ αὐξηγήθη καὶ τότε γὰρ τὸ κάμουν κανδηλάπτην τῶν Ηεῶν των. Εἰς αὐτὸν τὸν ἀρχοντα λοιπὸν ἐτράφη καὶ ηὔξηγήθη ὁ ἄγιος, καὶ ἐμαθε πῶς ἔγινε, καὶ πῶς ἐκατεστάθη, καὶ τίνες γῆτον οἱ γονεῖς του, καὶ πῶς ἀπέλιχον διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ οταν ἔγινεν ὁ ἄγιος δέκα τριῶν χρόνων, εὗρεν ἔγα χριστιανὸν ἀνθρώπον, ὃπου γῆτον κεκρυμμένος διὰ τὸν φόβον τοῦ δασιλέως, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον ἐδιδάχθη καὶ ἐμαθε τὴν ἀληθῆ πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως πολλὰ ἐλυπεῖτο, καὶ ἀδημονοῦσε πῶς εὑρίσκετο μαζὸν μὲ εἰδωλολάτρας ἀνθρώπους. καὶ κατ’ ἥμεραν ἐπῆγαν εἰς τὸ μνῆμα τῶν γονέων του, καὶ ἐκλαίεν ἐκεῖ πολλά, καὶ τοὺς παρεκάλει γὰρ τὸν ἐλευθερώσουν ἀπὸ τοὺς ἀθηναϊκούς· καὶ ἐκεῖ ἔτυχεν ἔνας χριστιανός, ὃπου γῆραχετο ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὃστις γῆτο χρυσοχόος, καὶ βλέπων τὸν ἄγιον τὸν γῆράτησε, διατί ἐκλαίεν ἐκεῖ

τόσον πολλά, καὶ ὁ ἄγιος τοῦ εἰπε τὰ συμβάντα ἔλατό τότε τὸν ἐπῆρεν ἔκεινος ὁ Ἀθηναῖος, καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὸν ἔδωσε τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς τὸν ἔβαπτισε καὶ τὸν ἐδίδαξε, καὶ ζεῖν τὸν ἔβαπτιζεν ἔβλεπεν ὁ Ἀρχιερεὺς ἕνα στύλον πυρὸς καὶ γῆτον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἔως εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μοδέστου· καὶ ἀφ' οὗ ἐβαπτίσθη οὐτρευτε τὸν ἀδελφὸν τοῦ Χρυσοχόου, ὅπου εἶχε μεγάλην ἀσθένειαν, καὶ ἔκινδύνευεν εἰς θάνατον, κάμψωντας προσευχὴν εἰς τὸν Θεόν, καὶ πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἐστήκωσεν ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του. Ὁμοίως οὐτρευτε καὶ ἔνα δαμογισμένον. Καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπέθυνεν τὴν γυνὴ τοῦ χρυσοχόου, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔκινδύνευσεν εἰς θάνατον καὶ αὐτὸς ὁ χρυσοχόος, καὶ ἔκαμε διελθήκην, ὅτι ὁ Μόδεστος νὰ τὸν κληρονομήσῃ μαζὲ μὲ τὰ παιδιά του τοὺς δύο του υἱούς, καὶ αὐτὸς μὲν ἐτελεύτησεν ὁ δὲ Μόδεστος δὲν γένηται γὰρ λάθη τελείως ἀπὸ τὴν κληρονομίαν, ἀλλὰ τὰ ἐμσίρασε χαρίζωντάς τα διλα εἰς τοὺς υἱούς τοῦ χρυσοχόου, καὶ δὲν ἐκράτησεν οὕτε ἔνα δύολον. Αὐτὸς δὲ ἐπῆγεν ἔξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔβισκε τοὺς δύο τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔζη ὡσὰν ἔνας ἀσκητὴς πτωχός. Ὁμως ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα δοποῦ ἔκαμεν εἰς τοὺς δύο ταῖς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. ὡσὰν ὅπου οὐτρευε πᾶσαν ἀσθένειαν, δλοις οἱ ἀνθρώποι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐτιμοῦσαν ώς ἄγιον, καὶ οἱ δύο υἱοὶ τοῦ χρυσοχόου, διέποντας πῶς τιμοῦν τὸν ἄγιον δλοις οἱ ἀνθρώποι, ἐφόνγισαν κατὰ πολλά, καὶ λοιπὸν ἐπροφασίσθησαν πῶς τάχα μέλλουσι νὰ ὑπάγωσιν διὰ πραγματείαν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ οὕτως ἐπῆραν καὶ τὸν ἄγιον μαζὲ τους, καὶ πηγαίνοντες ἔκει τὸν ἐπούλησαν ώσαν σκλάβους, καὶ ἔνα ἀπίστον ἀρχοντα, δοστιὲς μὲ τὸ νὰ γέτο κακότροπος καὶ διεστραμμένος ἀνθρωπός, πολλὰ ἐτυράννιζε καὶ ἐτιμωροῦσε τὸν ἄγιον ἔως ἐπτὰ χρόνους, ὃ δὲ ἄγιος κάμψωντας μεγάλην ὑπομονὴν καὶ παρακαλῶν πιετὰ δακρύων τὸν Θεὸν τὸν ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν ἀπίστειαν, καὶ τὸν ἔκαμνε πιστὸν γριστιανόν, καὶ τὸν ἔσωσεν ἀπὸ μεγάλην ἀρρωστίαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐπῆγεν ὁ ἄγιος εἰς τὸ ὅρος Σινᾶ, διὰ νὰ προσκυνήσῃ καὶ ἀπὸ ἔκει ἐπῆγεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔκεινας ταῖς ἡμέραις ἐτελεύτησεν ὁ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων· καὶ οἱ ἔκει χριστιανοὶ εἰχον συνήθειαν ζεῖν γῆθελον νὰ κάμουν Πατριάρχην, νὰ παρακαλῶσι τὸν Θεόν, νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ ποτίος γῆτον ἄξιος. Εἴτα ἐπῆγαιναν δλοις εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δοποῖος γῆθελεν ἀνοίξῃ τὰς θύρας τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν προσευχὴν του, ἔκεινον ἔκαμναν Πατριάρχην. Οὕτω λοιπὸν ἔκαμψαν καὶ τέτε· καὶ πηγένωντας καὶ ὁ ἄγιος Μόδεστος καὶ κάμψων-

τας προσευχήν, εὐθὺς ἀνοίχεινταν αἱ θύραι τῆς ἐκκλησίας καὶ οὕτως ἐπίσταντο ὅλοι: οἱ Χριστιανοὶ τὸν ἄγιον καὶ τὸν ἔκαμαν ἀρχιερέα καὶ ποιημένα τους διεξάζοντες τὸν Θεόν. Καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν τόσον ἐδόθη ὁ ἄγιος εἰς τὴν ἀρετήν καὶ εἰς τὴν ἀσκησιν, ὅπου ἦξιώθη ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἐκαμψε θαύματα παράδοξα, καὶ λάτρευε πάνταν ἀσθένειαν καὶ πᾶν πάθος, ὅχι μόνον τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ τῶν ἀλόγων τῷών. Καὶ ἀπὸ τὰ θαύματα τὰ πολλὰ ὅπου ἐκαμψε, ἐφημίσθη ὁ ἄγιος παυταχοῦ· καὶ μερικοὶ κακότροποι ἐθνικοὶ καὶ ἑροῖς ἐφθόνησαν καὶ τὸν ἐπρόσωσαν εἰς τὸν θασιλέα, λέγοντες πῶς τὰ θαύματα ὅπου κάμψει ὁ Μόδεστος εἶνε μὲν μαγικὴν τέχνην καὶ μάλιστα θερίζει· καὶ ἀτιμάζει τὰ εἰδῶλα καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ταῦτα.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ θασιλεὺς πολλὰ ἐθυμώθη, καὶ ἔστειλεν εὐθὺς πεντήκοντα στρατιώτας νὰ τὸν δέσουν καὶ νὰ τὸν φέρουν, ἐμπροσθέν του· καὶ οὕτως ἔγινε· καὶ βλέποντάς του ὁ θασιλεὺς, θεωρητικὸν καὶ σεβάσμιον, εἰπέ του· εἰπέ μας Μόδεστε τὴν ἀληθειαν, πόθεν σοῦ ἐδέθη, τόση σύναμψις νὰ κάμψῃς θαύματα τόσα; καὶ διατί θερίζεις τοὺς Θεούς μου τὰ εἰδῶλα, καὶ διδάσκεις τοὺς ἀνθρώπους νὰ φεύγωσιν ἀπὸ τὰ εἰδῶλα καὶ νὰ προσκυνῶσι τὸν Χριστόν; Καὶ ἐ ἄγιος ἀπεκρίθη· Βασιλεῦ! τὰ εἰδῶλα ποῦ προσκυνεῖς δὲν εἶνε θεοὶ ἀλλὰ δαιμονες, καὶ διὰ τοῦτο διδάσκω τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ προσκυνοῦν τοὺς δαιμονας ἀλλὰ τὸν ἀληθῆ Θεὸν τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς αὐτὸς μὲν ἔδωσε καὶ τὴν χάριν αὐτὴν νὰ κάμψῃ θαύματα. Καὶ σὲ διδάσκω, καὶ σὲ παρακινῶ καὶ ἐσένα θασιλεῦ, νὰ ἀφήσῃς αὐτὰ τὰ μιαρὰ εἰδῶλα καὶ νὰ γίνῃς χριστιανὸς γὰρ πατεύσῃς εἰς τὸν Θεόν μου τὸν ἀληθινὸν ὅπου εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἀκούσας ταῦτα ὁ θασιλεὺς πολλὰ ἐθυμώθη καὶ ἐπρόσταξεν εὐθὺς καὶ ἐδέσαν τὸν ἄγιον εἰς τὰς οὐρὰς τῶν μουλαρίων ὅπου ήτο κατὰ πολλὰ ἄγρια διὰ γὰρ τρέχουν νὰ καταξεχθεῖται ὁ ἄγιος ἀπὸ τὰς πέτρας συρόμενος θιάσιως εἰς τὴν γῆν. «Ομως εὐθὺς δποῦ ἀρχιερέαν νὰ τρέχουν τὰ μουλάρια εὑρέθη ὁ ἄγιος λυμένος, χωρὶς νὰ πάθῃ καγένα κακόν. Βλέπωντας δὲ θασιλεὺς τοῦτο, ἐθαύμασε πολλὰ καὶ ἔλεγε ὅτι· μὲ μαγίαν ἔκκινεν αὐτό· καὶ προστάζει πάλιν ὁ θασιλεὺς νὰ τοῦ δέσουν τὰς χειρας καὶ νὰ τὸν δέσουν εἰς τὰ μουλάρια ὡς καὶ τὸ πρώτον· καὶ ἀφ' οὐ τὸν ἔδεσαν εἰς αὐτὰ τὰ ἥγιαν καταναν νὰ τρέξουν μὲ μεγάλην ἀρμήν. καὶ ὁ ἄγιος συρόμενος οὕτως ἐλεεινῶς, ἔψαλε λέγων, «τίς Θεὸς μέγας ὃς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἰς ὁ Θεὸς ἐ ποιῶν θαυμάσια μόγος» καὶ εἰς ὀλίγην ὕραν ἐσταμάτησαν ἀφ' ἑαυτοῦ των, καὶ ὁ ἄγιος ἐτέκει·

δρθιος χωρὶς νὰ τὴν τελείως θλαμμένος καὶ ψάλλων τῷ Θεῷ. Ὄδών δὲ δὲ βασιλεὺς ἔτι δὲ γέπαθε τίποτε κακὸν ὁ ἄγιος μήτε τότε, πολλὰ ὠργίσθη· καὶ ἐπρόσταξε καὶ ἔφερχν ἐκεῖ παρών καρφία δξυμητερά, καὶ τὰ ἐκάρφωσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀγίου ὑπὸ κάτω καὶ οὕτω τὸν ἐσύκωσαν ὀρθόν, καὶ τὸν ἐβίασαν δέργοντές τον διὰ νὰ τρέχῃ νὰ ὑπάγῃ ἥψεις τρία μίλια. Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν βάσανον τελείως κανένα κακὸν ὁ ἄγιος δὲ γέπαθε.

“Ωστε δποῦ βλέπωντας δὲ βασιλεὺς πολλὰ ἐθαύμασε· καὶ ἐπρόσταξε πάλιν καὶ ἐστρωσαν εἰς τὴν γῆν ἀκάγθια σιδηρένια ἀκαγθιωτὰ καὶ δξυμητερά, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἐβίαζαν τὸν ἄγιον νὰ περιπατῇ ἕνα μίλιον.

Καὶ οἱ μὲν τύραννοι ταῦτα ἐκαμνού, δὲ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδυνάμωνται τὸν ἄγιον δίδωντάς τον ὑπομνήμην εἰς τὰ βάσανα. Λοιπὸν βλέποντάς τον ὁ βασιλεὺς, πῶς δλα τὰ μαρτύρια τὰ γιακῆ, ἐθαύμαζε καὶ δὲ γῆξε πλέον τὶ νὰ κάμῃ. Τότε ἦλθον οἱ ἐβραῖοι καὶ εἶπον. Πρόσταξε, ὡς βασιλεῦ, γὰρ τὸν λιθοβολήσωμεν διὰ νὰ χαθῇ καὶ αὐτὸς καὶ νὰ ἐλευθερωθῆται καὶ σύ. Καὶ ἤρεσε τοῦ βασιλέως, καὶ εὐθὺς ἐπρόσταξε, καὶ εὐγάγοντές τον ἔξω τῆς πόλεως ἐλιθοβόλουν. Ο δὲ ἄγιος ἐστέκετο ὀρθίος, ἔχων τὰς χειρας ὑψηλὰ καὶ ἐπροσηγέτο καὶ ἀπὸ πρωτὶ ἔως τό μεσημέρι τὸν ἐλιθοβόλουν οἱ σκληροτράχηλοι· Ἰουδαῖοι, ὅμως τελείως οὔτε μία πέτρα δὲ γέπηγεν ἐπάνω του. νὰ τοῦ βαρέσῃ. Ὡστε δποῦ ἐθαύμαζον δλοις τους, μὴ γῆξεύροντες πλέον, οὔτε τὶ νὰ εἰποῦν, οὔτε τὶ νὰ κάμουν· καὶ τὴν ἀλλην ἡμέραν ἐβίαλαν τὸν ἄγιον. μέσα εἰς ἵνα λέηητα, δστις ἡτο γεμάτος μολύβι, καὶ ἀνάψαντες ὑποκάτω φλέγα τὸν ἐβραῖον μίαν ἐβδομάδα, ὅμως ὁ ἄγιος τελείως κανένα κακὸν οὔτε τότε δὲ γέπαθε, καὶ βλέποντές τον ἔξεπλάγησαν, καὶ πέργοντες αὐτόν, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν βασιλέα τους, καὶ θεωρῶντας αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν λύπην του ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνῃ, ὃσαν δποῦ δὲ γῆμπόρεσε νὰ τὸν νικήσῃ. Καὶ λοιπὸν προστάξει· καὶ ἐτρύπησαν μίαν κολώναν καὶ ἐσφιέσαν μέσα εἰς ἐκείνην τὴν τρύπαν τὰς χειρας του ἀγίου, καὶ ξεγυμνώσαντες αὐτὸν τοῦ ἔχυναν εἰς τὸ κορμί του βραχιμένον μολύβι, καὶ τριγύρω του ἀγκάψαν φλόγα μεγάλην καὶ ἐβίασθήμουν τὸν ἄγιον λέγοντές τον, μάγον καὶ γόητα. Καὶ πάλιν ὅμοιος ὁ ἄγιος Μόδεστος οὔτε εἰς τὸν γοῦν του τὰ ἔδανε ταῦτα· ἐπειδὴ γε μὲν κολώνα ἐσχίστη καὶ γε πυρκαϊκὴ ἐσβέσθη τελείως, καὶ ὁ ἄγιος ὑψώνωντας τὰς χειρας του ἀγω εἰς τὸν οὐρανὸν ηὔχαριστες τὸν Θεόν. Ἱδόντες δὲ ταῦτα οἱ ἀσεβεῖς ἐφρέσαν καὶ ἐφοβήθησαν, ὅμως δὲ γέ-

πίστευσέ τις ἀλλ' ἔμενον εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ ἔκραζον λέγοντες· ἔλα
Μόδεστε μαζύ μας καὶ κάμε θυσίαν εἰς τοὺς θεούς μας καὶ ὑπάκου-
σε εἰς τὸν βασιλέα μας. Οἱὰ γὰρ ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τὰ κολαστήρια δ-
ποῦ ἐτοιμάζει ὁ βασιλεὺς διὰ ἐσένα. Καὶ ὁ ἄγιος ἀκούσας ταῦτα εἶπεν:
ἔγὼ ἔνα Θεὸν ἔμαθα νὰ προσκυνῶ καὶ γὰρ λατρεύω, τοὺς δὲ θεοὺς ὅποι
ἐσεῖς ὡς ἀγνωστοὶ προσκυνᾶτε, μαζύ μὲ σᾶς τοὺς ὑβρίζω καὶ τοὺς ἀνα
θεματάτω. Ταῦτα ἀκούσαντες καὶ μεγάλως θυμωθέντες ἔβαλλον τὰς χει-
ρας του καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὸ ξερὸν ξύλον ἐκεῖνο, ὅπου έποιησαν τοὺς
κλέπτας, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα του χύνουσι μολύβι. Βρασμένο. Τε-
λείως διαβατός δὲν ἦγγιζεν εἰς τὸν ἄγιον τὸ μολύβι, καὶ πολλὰ βιαμάζον-
τες εἰς ταῦτα δὲν ἤξευρον πλέον τὶ γὰρ κάπισυ· καὶ οὐτερούν ἐπίσσαν
καὶ ἀλειψαν τὴν κεφαλήν τοῦ ἄγίου μὲ πίσσαν καὶ λάδι, καὶ ἔ-
βαλλαν πῦρ, καὶ σύτω μὲ ἀναμμένην τὴν κεφαλήν του τὸν ἕστερον διαίως
εἰς τὸν κόσμον διὰ μέτου τῆς πόλεως. Ταῦτα θλέποντες καὶ οἱ λοιποὶ^{οἱ λοιποὶ}
ἄνθρωποι τῆς πόλεως ἤγχαγκτησαν κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ τὸν ἐκατη-
γόρουν φανερῶς. Μανθάνωντας δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς μεγάλως ἐθυμώ-
θη, ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ἔγινε μεγάλη στάσις καὶ σύγχυσις διὰ τὸν ἄγιον,
καὶ προσεκάλεσε τοὺς ἄρχοντας τῆς βασιλείας του καὶ τοὺς μεγαστά-
νας καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Τι λέγετας διὰ τὸν Μόδεστον; Τι νὰ τὸν κάμω-
μεν; γὰρ τὸν θαγατώσωμεν ἢ γὰρ τὸν ἀφήσωμεν; ἐὰν τὸν ἀφήσωμεν ὅλος
ὁ κόσμος θέλει πιστεύσει εἰς τὸν Θεόν του, ἐπειδὴ ἤξευρουν οἱ λοιποὶ πῶς
ἀπὸ ὅσα κακὰ καὶ μαρτύρια τοῦ ἐκάμημεν κανένα δὲν τὸν ἔβλαψεν,
ἀλλ' οὐδα τὰ ἐνίκησε· καὶ λοιπόν, συλλογισθῆτε τὶ γὰρ τὸν κάμωμεν;
Ταῦτα εἶπεν ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ ἄρχοντες ἀπεκρίθησαν· Βασιλεῦ· μή
προστάξεις ἄλλο τι διὰ τὸν Μόδεστον, ἄλλα γὰρ κοπῆς τοῦ κεφαλής του·
καὶ ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς εὐθὺς γὰρ φέρουν σπαθί· καὶ θείγνωντας εἰς
τὸν ἄγιον τὸ σπαθί λέγει αὐτῷ. Μόδεστε, ἦ μαρτύρησαι γίγνεντας
τὰς μαγείας σου, ἦ γὰρ ἤξεύρης ὅτι μὲ τοῦτο τὸ σπαθί θέλω προστάξεις
γὰρ κόψουν τὴν κεφαλήν σου. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ "Ἄγιος, λέγει τῷ
βασιλεῖ. Ἀληθῶς, ὡς βασιλεῦ, σήμερον θέλεις μοῦ προξενήσεις τὴν βα-
σιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἐκεῖνα ὅποῦ ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἐπιθυμοῦσα,
σήμερον θέλεις μοῦ τὰ προξενήσεις. Ἀκούωντας ταῦτα ὁ βασιλεὺς, καὶ
θλέπωντας πῶς δὲν μετεβλήθη τελείως ἦ γνώμη του ἄγιον, ἔδωκε τὴν
τελευτίαν ἀπόφασιν λέγων. Τὸν Μόδεστον ὅποι δὲν ἤθελησε γὰρ ὑ-
πακούσῃ εἰς τὴν βασιλείαν μου, μήτε γὰρ θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεούς, κε-
λεύω γὰρ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Καὶ ἀκούσαντες ταῦτα οἱ στρατιῶται
ἔλαβον τὸν ἄγιον, καὶ τὸν ἐπῆγκαν ἔξω εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὡς ἔφθασαν

εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἐζήτησεν ὁ ἄγιος διώρθιαν διὰ γὰρ προσευχῆς καὶ σπαθεῖς κατὰ ἀνατολὰς ἐπροσευχήθη λέγων.

Ο τοῦ φωτὸς δημιουργὸς Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, καταξίωσόν με τῆς ἕκσιλείας ἐπιτυχεῖν ὅτι Σὲ Δέσποτα καὶ μόνον ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ διὰ τὸ οὖν ὄνομα, θανάτου καὶ βασάνων ἡλόγησα. Μή οὖν ἀνάξεΐν με κρίνης φιλάνθρωπε τῶν σῶν ἀγαθῶν, ἀλλ’ ἐπάκουος μοι τοῦ Σωῦ δούλου καὶ πρόσδεξαι μου ταύτην τὴν προσευχήν· ὅτις δὲ τὸ ἐμὸν ἐπικαλέσηται ὄνομα, καὶ τὴν μνήμην ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἐκτελέσει, διηθὺς τῷ τοιεύτῳ γενοῦ, καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς αὐτόν· ἀλλ’ ἐμπλησον τῶν ἀγαθῶν Σου, καὶ δώρησαι αὐτῷ πλούσια τὰ ἔλεη Σου. Ἐτί δὲ τῷ ἐκ πίστεως τῷ ἐμοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς ἐμῆς ἀθλήσεως μεμνημένῳ, γένοιτο εὐλογία φιλάγαθε Κύριε ὁ Θεός μου. Ἀπελαθήτω δὲ καὶ ἀποδιωξάσθω τοῦ οἴκου τοῦ τοιεύτου ἀνδρὸς καὶ πάντων τῶν δικαιοιωμάτων, καὶ τῶν κτηνῶν αὐτοῦ, πᾶσα νόσος καὶ οἰκδήποτε ἀσθένεια, διὰ τὸ πανάγιον καὶ προσκυνητὸν ὄνομά Σου.

Ναὶ Δέσποτα Ἀγιε, ἐπιδε ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου Σου, ἐπὶ τὴν ἐμὴν προσευχήν, καὶ εὐλόγησον, ἀγίασον, ἐνδυνάμωσον καὶ πλήθυνον τὰ κτήνη αὐτοῦ, ὡς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τοῦ Ἀδραὰμ τὰ ποίμνια, τοῦ τε Ἰακώπου καὶ Ἰακώβου ὅτι εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ἐ μὲν ἀγιοῖς ταῦτα εἰπὼν καὶ εὐξάμενος ἔκλινε τὴν κεφαλήν, ὃ δὲ δήμιος τὸν ἀπεκεφάλισεν εὐθὺς τότε, ἔχοντος τοῦ Δεκεμβρίου δέκα ὀκτὼ, ἥμέρᾳ Παρασκευῇ. Καὶ τὸ μὲν μαρτύριον τοῦ ἀγίου τοῦτο εἶνε, καὶ οὕτως ἐπολιτεύθη καὶ ἐμαρτύρησεν ὁ ἀγιος οὗτος Μόδεστος διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἥμιν Ιησοῦ Χριστοῦ. Ηρέπει δὲ ὅμως γὰρ εἰπεῖμεν καὶ μερικὰ οὐκάρατα τοῦ ἀγίου διὰ νὰ ἡξεύρωμεν πόσην τιμὴν ἐκ Θεοῦ ἔλαβεν.

Ἐνχς κτίστης εύρισκόμενος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εἶχε δέξια μερικὰ εἰς τὰ ὄποια ἐσυνέβη ἀσθένεια δυγατή ἐκ τοῦ πονηροῦ διαβόλου, καὶ μὴ δυγάμενος τὶ ποιῆσαι ὁ κτίστης, ἐτρεξεν εἰς τὸν ἄγιον Μόδεστον, ὅταν ἦτον ζῶν, πρὶν δηλαδὴ γὰρ μαρτυρήσῃ· καὶ πηγαίνωντας ὁ ἀγιος εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦσαν οἱ δέες καὶ εὐλογήσας τούτους, εὐθὺς ἐλαβον τὴν ὑγείαν των· ὃ δὲ διάβολος ἔλεγε μεγαλωφώνως· πολλὰ μὲ ἀδικεῖς Μόδεστε, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ κτίστης εἶνε ἰδικός μου, ὁμοίως καὶ τὰ κτήνη του ἰδικά μου εἶνε. Τότε ἐγουθέτησεν κατὸν τὸν κτίστην ὁ ἀγιος καὶ εὐλογήσας αὐτὸν τὸν ἐδίδαξεν ἐποῦ γὰρ μὴ κάμνη πλέον τὸ

Αέλιγμα τοῦ ὁμοιόλου διὰ γὰρ σωτῆρι καὶ αὐτὸς καὶ διὰ γὰρ μὴ ἀσθενοῦσιν οἱ θέες του.

Ομοίως καὶ ἔνας πτωχὸς ἀγθρωπος εἶχεν ἔνα μοσχάρι τὸ ὄπιον ἐψύχησε καὶ πηγαίνωντας ὃ πτωχὸς εἰς τὸν ἄγιον τὸν παρεκάλεσε γὰρ ἀγαστήσῃ τὸ μοσχάρι του, καὶ κάμηνωντας προσευχὴν ὃ ἄγιος τὸ ἀγέστησεν εὑθίζει. "Ἐνας δράκων μέγας, ὅφις δηλαδή, ἐλθὼν ἀπὸ τὴν ἔρημον, καὶ εὑρίσκωντας τόπον ἀριθμῶν, καντά εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐκάθητο φονεύων καὶ θανατώνων καὶ ἀνθρώπους καὶ ζῶν καὶ τόσους ὃ ποὺ ἔκλυσεν ὃ δρόμος ἐκεῖνος, καὶ λοιπὸν ἐτυγχθρόσθησαν, καὶ εἰς τὸν ἄγιον ἦλθον πολλοὶ ἀγθρωποις καὶ χριστιανοὶ καὶ ἑβραιοί, καὶ εἴληγροι οἱ ἑβραιοί διὰ φονεύσης τὸν δράκοντα βλοι γὰρ γίγουν χριστιανοί. Ἀκούσας ταῦτα ὃ ἄγιος ἐχάρη καὶ ἦλθεν εἰς τὸν τέπον ὅπου ἦν τὸ Αγρίον, τὸν ἥκολον θησαυρὸν καὶ ὅλοι οἱ ἀνθρωποι, καὶ σταθεὶς πλησίον καὶ ἐμπροσθεὶς τοῦ δράκοντος ὃ ἄγιος, ἔκαμψε προσευχὴν. Καὶ εὑθὺς ἔγινε σεισμὸς εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον καὶ τελειώνοντας τὴν προσευχὴν του, ἔλαβε τὴν ῥάβδον του, καὶ μετ' αὐτὴν ἔκαμψεν ἐπάνω εἰς τὸ Αγρίον ἔνα σταυρόν, καὶ εὑθὺς ἐνεκρώθη τὸ θηρίον καὶ ἰδόντες τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα ὅλοι οἱ ἀγθρωποι, πολλὰ ἐφοβήθησαν τὸν ἄγιον, καὶ εἶπον, μέγας ὁ Θεὸς τοῦ Μόδεστου, καὶ δι' αὐτὸν τὸ θαῦμα, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν.

Μία γυνὴ χήρα εἶχε πέντε ζεύγη διών, καὶ ἀλλοὶ τις δὲν εἶχε, μάνιον αὐτὰ καὶ εἰς αὐτὰ εἶχε τὴν ἐλπίδα της, ἐπειδὴ τὰ ἔδεινεν εἰς ἀλλούς ἀνθρώπους, μὲ μισθὸν καὶ ἐδούλευον καὶ σύτως ἐτρέφετο· καὶ εἰς ἔγκα καὶ ρὸν ἡγεμονησαν καὶ τὰ πέντε καὶ ἐκινδύνευον γὰρ ψιφήσουν, καὶ μὴ ἥμπορῶντας τι γὰρ κάμη, ἐτρεχεν εἰς τὰς Ἑκκλησίας καὶ ἐπαρεκάλει τοὺς ἄγιους γὰρ ιατρεύσουν τοὺς δόκιμους της, ὅμοίως ἐπῆγε καὶ εἰς τὴν Ἑκκλησίαν τῶν ἀγίων Ἀγαργύρων. Καὶ τὴν νύκτα φαίνεται ὁ ἄγιος Κοσμᾶς καὶ λέγει της· Ὡ γύναι, γὰρ ἡξεύρης πῶς ὅχι εἰς γῆμας, η εἰς ἄλλον ἄγιον, ἀλλὰ εἰς τὸν Μόδεστον τὸν Πατριάρχην της Ἱερουσαλήμ ἐδόθη, αὕτη η χάρις, γὰρ ιατρεύῃ δηλαδή τοὺς δόκιμους. Ἀκούσας ταῦτα η γυνὴ παρεκάλει γῆμέραν τε καὶ γύντα τὸν ἄγιον εἰς τὸν οἰκουμενικὸν, ἐπειδὴ ἦτο εἰς μακρυνὸν τόπον, κατὰ πολλὰ μακρυὰ τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ μίαν γύντα, φαίνεται εἰς τὸν ὅπηγον της ὁ Ἅγιος Μόδεστος, καὶ λέγει της· Ἔγὼ εἶμα· δοῦλος οὐδεὶς, καὶ λοιπὸν ὅπηγε εἰς τὸ τάδε χωρίον καὶ εὑρίσκεις ἔνα χαλκέα Εὐστάθιον ὄνομαζόμενον, καὶ εἰπέ του γὰρ σου κάμη ἔνα σιδηροῦν σταυρόν, καὶ ἀρ' οὗ τὸν κάμει γὰρ τὸν δώματος ἐπτὰς Ἱερέων γὰρ τὸν λειτουργῆσουν, καὶ τὴν ἐνδί-

μηγ γῆμέραν γὰ κάμουν σὲ οἰερεῖς ἀγρυπνίαν εἰς τὸν οἶκον σου, νὰ κάμουν καὶ εὐχέλαιον, καὶ πέργοντας τὸ ἄγιον ἔλαιον τοῦ εὐχέλαιού, γὰ τὸ ραντίσουν μὲ τὸν σταυρὸν εἰς τὸν θόρακά σου, καὶ οὕτως ἴατρεύοντας. Καὶ οὕτω ποιήσασα γῆ γυνὴ ἴατρεύθησαν οἱ θόρες τῆς, μὲ τὴν θύγαμιν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν χάριν τοῦ ἀγίου Μοδέστου.

Ἐγας διουκόλος εἶχε θόρακα πολλοὺς ὅμιλος ὅλοι στεφόσι: ἐπίγρεν εἰς τὸν Ἀγιον, λέγων μετὰ δακρύων, λυπήσου με ἄγιον Δέσποτα τὸν πτωχὸν. ἐπειδὴ ἔχω θόρακα καὶ ὅλοι ἐστείρευσαν, καὶ θὲν τεκνογονοῦν τελείως· καὶ ὁ ἄγιος τὸν ἐλυπήθη καὶ τοῦ λέγει: Κύριος ὁ Θεὸς ὁ εὐλογήσας τοῦ Ἀδροκάμου καὶ Ἰακώβη τὰ κτήνη, αὐτὸς γὰ σου χαρίσῃ καὶ σὲ τέκνον μου δόρατον πολλούς. Ἀκούσας ταῦτα διουκόλος ἔχάρη πολλά, καὶ εἰς κάθε χρόνον ἐτεκνοποιοῦσαν μὲ τὴν χάριν καὶ εὐλογίαν τοῦ ἀγίου.

Ἄρκετὰ εἶνε ταῦτα τὰ θαύματα, γὰ καταλάβῃ τις πόσην τιμὴν ἔλαθεν ὁ ἄγιος ἐκ Θεοῦ, διποὺς ζῶν ἔκκινε τόσα θαύματα, καὶ ὅχι μόνον τόσα, ἀλλὰ ἀναρίθμητα. Ἄφ' οὐ ὅμιλος ἐμκρτύρησεν ὁ ἄγιος, πολλὰ περισσότερα ἔκκινε καὶ κάμινε: καθ' ἐκάστην εἰς ὅσους τὸν ἐπικαλεσθούν, μετὰ πίστεως.

Ἄς τὸν διοξολογίσωμεν λοιπὸν καὶ γῆμεῖς ἐτησίως ἀδελφοί, διὰ γὰ πρεσβεύγη ὑπὲρ γῆμῶν πρὸς τὸν ἄγιον Θεόν, ὡς ηδόξα καὶ τὸ κράτος γῆν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Εὔχη τοῦ Ἀγίου Μοδέστου λεγομένη εἰς πᾶσαν θατηφόρον ἀσθένειαν καὶ βλάβην βοῶν, ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, μελισσῶν, καὶ τῶν λοιπῶν ζώων.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός μου, ὁ ἐλεήμων καὶ πανάγαθος, ὁ πᾶσαν τὴν νοητὴν καὶ αἰσθητὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας· ὁ τοὺς οἰκτιρμούς Σου ἔκχέων ἐπὶ πάντα τὰ ὑπὸ Σου δημιουργηθέντα, ὁ διὰ τῆς παναγάθου Προνοίας Σου, πάντων προνῶν καὶ πάντα κηδόμενος τῶν κτισμάτων Σου, ἀνθλων, ὄντων, λογικῶν, ἀλέγων, ἐμψύχων, ἀψύχων, ἀπὸ τῶν πρώτων ἔως τῶν ἐσχάτων· οὐδὲν γάρ ἀπρονόητων, οὐδὲν γῆμελημένον παρὰ Σοὶ τῷ Ποιητῇ καὶ Προνοητῇ τοῦ παντός. Σὺ γάρ εἰ ὁ ἀνοίγων τὴν χειρά σου καὶ ἐμπιμπλῶν πᾶν ζῶον εύδοκίας· σὺ εἰ ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τῆς κτήνεις καὶ χλόην, ἔνεκα τῆς δουλείας τῶν ἀνθρώπων. Σὺ εἰ ὁ πάλαι τὰς τῶν ζώων ἀγέλαστοῦ Ἰσραήλ, ἀνω-

τέρας διαφυλάξας τῆς θανατηφόρου πληγῆς τῶν πρωτοτόκων ζώων τῶν Αἰγαπίων. Σὺ εἶ ὁ διὰ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας καταργήσας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τούτεσι τὸν διάβολον, καὶ τῷ θανάτῳ Σου θανατώσας τὸν θάνατον. Σὺ εἶ ὁ καὶ δι' ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου δούλου Σου τὸν μὲν ὄφιν θανατώσας, τὸν τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος τῷ ἔχυτοῦ ἵψεια φθείραντα, τὰ δὲ ἐξ αὐτῆς πίνοντα ζῶα καὶ γεκρωθέντα, τῇ ζωοποιῷ δυνάμει Σου ἀναστήσας, τὸν δὲ εἰς τοῦτο συνεργήσαντα δαίμονα, ἐμφανῆ γενέσθαι παρασκευάστας, ὅμνύοντα μηδέποτε προσεγγίσαι τολμῆσαι, ὅπου ἂν ἐπικληθείη τὸ ταπεινὸν ἐμοῦ ὄνομα. Σοῦ τοῖνοιν δεόματι, Δέεποτε πανάγαθε, Ποιητὰ τοῦ παντός, καὶ Σὲ οἰκετεύω τὸν τῆς ζωῆς πάσης αἵτιον, ἐπάκουον ταύτης μου τῆς δεήσεως· καὶ ἀπέλασον πᾶσαν θανατηφόρον ἀτένειαν, καὶ βλάβην ἀπὸ τῶν βιων καὶ ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἴγων, μελισσῶν, καὶ τῶν λοιπῶν ζώων τῶν εἰς χρείαν ὄντων τῆς ζωῆς τῶν δούλων Σου, τῶν ἐπικαλουμένων Σὲ τὸν Σωτῆρα πάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ τὸ ἐμὸν ὄνομα. Καὶ δὸς Κύριε πᾶσι τοῖς τὴν ἐμὴν μνήμην ἐπιτελοῦσι, καὶ μετὰ πίστεως προστρέχουσι τοῖς λειψάνοις μου, εἰρήνην σταθεράν, πληθυσμὸν ζώων, ἀφθονίαν σίτου, οἶνου καὶ ἔλαιου, καὶ ἐπὶ πᾶσαν ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, σωμάτων ὑγείαν, καὶ τὴν τῶν ψυχῶν αἰώνιον σωτηρίαν. Ναὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τοῖς ιδίοις σπλάγχνοις ἐπικαμπτόμενος, οἰκτειρόν τὰ πάσχοντα ζῶα, τῇ δρεπάνῃ τοῦ θανάτου ἀγεληδὸν θεριζόμενα· καὶ ὡς λόγον μὴ ἔχοντα, μόνοις τοῖς μυκηθμοῖς καὶ ταῖς γοεραῖς καὶ ἀνάρθροις φωναῖς τὸ πάθος καὶ τὴν ὀδύνην αὐτῶν ἐλεεινῶς ἐξαγγέλοντα, ὥστε καὶ τοὺς λογικοὺς εἰς ουμπάθειαν τούτων ἐλκεοθαί. Εἰ γάρ δίκαιος οἰκτείρει ψυχὰς κτηνῶν αὐτοῦ κατὰ τὸ γεγραμμένον, πῶς οὐκ οἰκτειρήσεις ταῦτα Σύ, δ τούτων ποιητὴς καὶ προνοητής; Σὺ γάρ εἴσπλαγχνε καὶ τῶν ἐν τῇ Κιβωτῷ ζώων ἐμνήσθης ὑπὸ τῆς οἰκείας χρηστότητος καὶ τῶν οἰκτιρμῶν Σου νικώμενος, ἵνα διὰ τῆς εὐεξίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν θεῶν καὶ τῶν λοιπῶν τετραπόδων ζώων, καλλιεργεῖται μὲν ἡ γῆ, αὐξάνουσι δὲ οἱ καρποί, καὶ ἀφθόνως οἱ δοῦλοι Σου οἱ ἐπικεκλημένοι τὸ ὄνομά Σου, ἀπολαύοσι τῶν ιδίων γεωργιῶν· ἐκ τούτων δὲ πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, περισσεύοντες εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ διεξάζωσι μὲν Σὲ τὸν χορηγὸν παντὸς ἀγαθοῦ, τιμῶσι δὲ κάμε τὸν Σὸν δοῦλον, οἰκέτην θερμότατον τῆς Παντοκρατορικῆς θαυ-

λειας Σου. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα τιμῆς καὶ πρωσιύνησις, σὺν τῷ
ἀνάρχῳ Σου Πατρὶ καὶ τῷ ζωοποιῷ σου Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ¹
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ἐτέρα εὐχὴ εἰς τὸ εὐλογῆσαι ποίμνην

Δέσποτα Κύριε δὲ Θεὸς ἡμῶν, δὲ ἔξουσίαν ἔχον πάσης κτί-
σεώς. Σοῦ δεόμεθα, καὶ Σὲ παρακαλοῦμεν, ὃς εὐλόγησας καὶ
ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, εὐλόγησον καὶ
τὴν ποίμνην τοῦ διούλου Σου (τοῦδε,) καὶ πλήθυνον καὶ ἐνέυνάμοι-
σων αὐτήν, καὶ ποίησον αὐτὴν εἰς χριστιανάς, καὶ ῥῦσαι αὐτήν ἐκ
τῆς καταδυναστείας τοῦ διαβόλου, καὶ τῶν ἀλλοφύλων, καὶ πά-
σης ἐπιβουλῆς ἔχθρῶν, καὶ βορρᾶς ἀγρίων θηρίων καὶ αὖτας
θανατικῆς, καὶ λοιμικῆς ἀσθενείας καὶ νόσου. Περιφοράς
αὐτὴν δι' ἀγίων ἀγγέλων Σου, πᾶσαν ἀσθένειαν, πάντα φθόνον
καὶ πειρασμόν, φαρμακείας καὶ γεητείας ἐξ ἐνεργείας ἐπερχο-
μένης τοῦ διαβόλου, ἀποδιώκων ἀπ' αὐτῆς. “Οτι Σοῦ ἐστιν ἡ βα-
σιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ
τοῦ ἀγίου Πνεύματος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώ-
νων ἀμήν.

Εὐχὴ εἰς νόσων βοῶν.

Δέσποτα φιλάνθρωπε Κύριε δὲ Θεὸς ἡμῶν, ὁ εὐλογήσας
πάντα τὰ ὅντα, καὶ ἔξουσίαν ἔχων πάσης Κτίσεως, Σοῦ δεόμεθα,
καὶ Σὲ παρακαλοῦμεν, ὃς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια
τοῦ Ἰακώβ, εὐλόγησον καὶ τὰ ζῶα ταῦτα, ἀπερ εἰς χρῆσιν καὶ
δουλείαν ἡμῖν τοῖς διούλοις σου δέσμωκας ἀπόστησον ἀπ' αὐτῶν,
πολυέλεε Κύριε, πᾶσαν ἀσθένειαν, καὶ τὸν ἐπικίνδυνον τοῦτον
θάνατον, δν αὐτοῖς ἐπέθηκας διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν καὶ ποίη-
σον αὐτὰς ὑγεῖς καὶ εὔρωστα καὶ ῥῦσαι ταῦτα ἐκ πάσης ἀσθενείας,
καὶ τῆς καταδυναστείας τοῦ διαβόλου, καὶ πάσης ἐπιβουλῆς καὶ
βλασphemῆς ἔχθρῶν, καὶ αὖτας θανατικῆς, καὶ λοιμικῆς νόσου. Περι-
φοράς
αὐτὰς Κύριε δι' ἀγίων ἀγγέλων Σου, δτι Σὺ εἰς ὁ εὐ-
λογῶν καὶ συντηρῶν τὰς οὐρανάς καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπο-
μεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἰησῷ καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ¹
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Δέησις ἐν καιρῷ πυροκαΐας, ὑπὸ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'. Πατρὶ[·]
ἀρχοντὶ Κων)πόλεως.

Ἐλέητον γῆμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγχ εἶλεος σου, δεόμεθά σου ἐπάκουουσον καὶ ἐλέησον. Ἐτί δεόμεθα ὑπὲρ τῆς πάλεως ταύτης καὶ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκείωντων εὑρεθῶν καὶ δρθισθέντων χριστιανῶν. Ἐτί δεόμεθα ὑπὲρ εἰρήνης καὶ καταστάσεως κατῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ. Ἐτί δεόμεθα ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς καὶ σωτηρίας κατῆς ἀπὸ πάσης ἐπικειμένης αὐτῇ καὶ τοῖς ἐν αὐτῇ καὶ περὶ αὐτὴν ἀπειλής καὶ πυρὸς καὶ πάσης τῆς ἐξ αὐτοῦ ὀλέθρου ἐπηρείας.

Ἐτί δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ καταπέμψας ὅμορον εἰς κατάπαυσιν τοῦ μακρινού πυρὸς τῶν κτήσεων αὐτῆς καὶ εἰς πλούσιαν καρποφορίαν εἰς ἀνάπαυσιν τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ. Ἐτί δεόμεθα ὑπὲρ τῆς ἀπελάζεως, τῆς ἀποταρθήσεως πάσης ἀντικειμένης καὶ ἐπιβλαβοῦς καταδρομῆς. Ἐτί δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τοῦ εἰσακοῦσας Κύριον τὸν Θεὸν γῆμῶν φωνῆς τῆς διεήσεως γῆμῶν τῶν ἀμφτωλῶν, ἐν συντριβῇ καὶ δάκρυσι δεομένων καὶ ἐλέησον γῆμᾶς. Ὁτι ἐλεήμων καὶ φιλάγθρωπός Θεὸς ὑπάρχεις καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Γενέσι τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἵει καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Καὶ γέ εὐχή.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Βασιλεῦ ἄναρχε, Παντοδύναμε καὶ Πολυέλεε. Σοῦ δεόμεθα καὶ Σὲ παρακαλοῦμεν "Ἄγιε Ἀγίων, ἐπάκουουσον γῆμῶν δεομένων ἐν τῇ ὕψῃ ταύτῃ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς ἀπειλῆς τῶν κυκλούντων γῆμᾶς δειγῶν. Ναὶ Κύριε δεόμεθα τῆς Σῆς ἀγαθότητος, ἐξηπόστειλον ἄγγελον ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου Σου, ἵνα ράνη ἐφ' γῆμᾶς ὅμβροις σωτηρίας εἰς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ καταλαβόντος καὶ κατεχομένου γῆμᾶς πυρός, τῶν ἀνευ τῆς Σῆς δροσοβόλου χάριτος τὸν δλεθρὸν γῆμῶν ἐπηρείᾳ ἀντικειμένη διασκεδάζοντος. Ναὶ φιλάγαθε, οἰδέαμεν ὅτι γῆμάρτιμεν, γηνομήσαμεν, γηδικήσαμεν ἐνώπιόν Σου οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετελῷ γῆμῖν, ἀλλ' οὐκ ἀπέστημεν ἀπὸ Σου. Σὲ μόνον δμολογοῦντες Θεὸν ἐν Τριάδι ἀληθινόν. Σὲ μόνον προσκυνοῦντες, Σὲ

μόνον διδόλογοῦντες. Ἐπάκουουσον τοίνυν ἡμῶν τῶν μετὰ καρδίας συντετριμμένης καὶ πνεύματι ταπεινώσεως ἐπικαλουμένων τὸ ἔλεός Σου, καὶ ἀπάλλαξον ἡμᾶς καὶ τὰ περὶ ἡμᾶς τῆς φοβερᾶς τοῦ πυρὸς ἀπειλῆς, ἀποδιωξον ἀφ' ἡμῶν τὸν φοβερὸν τοῦτον ἔχθρὸν τὸν ἐπιζητοῦντα τὸν ὅλεθρον τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς (ἢ τῆς Πόλεως ταύτης) καὶ τῶν κτημάτων αὐτῆς ἐξαπόστειλον εἰς κατάσβεσιν αὐτοῦ δρεσσον οὐράνιον, τὴν ἐκτρέψουσαν τὴν βλάστησιν καὶ τὴν χαρὰν καὶ εἰρήνην καὶ τὴν διδόλογίαν τοῦ Παναγίου δινόματός Σου ἐπιβράβευσιν, ἵνα διδόλωμεν τὸ πανάγιον καὶ μπερύμνητον ἔνομα τῆς ἐν Τριάδι θεότητος τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Γενοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος Ἀμήν.

Λέγεται ἡ εὐχὴ αὕτη τρίς παρὰ τριῶν ἱερέων. ἀφ' οὗ προγρουμένως ἀναγνωσθῇ μετὰ τὸ Εὐλογητός καὶ τὸ τρισάγιον καὶ τὸ Ἐλέγον ἡμᾶς κύριε ἐλέησον ἡμᾶς κ.τ.λ.

Ἡ εὐχὴ τοῦ Ἀγιασμοῦ ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

